

YLEN MORISOT

JÉGVIRÁGOK

KISREGÉNY

YLEN MORISOT

JÉGVIRÁGOK

Kisregény

2017.

A borítót tervezte és szerkesztette:

Ylen Morisot

Az illusztrációkat készítette:

Ylen Morisot

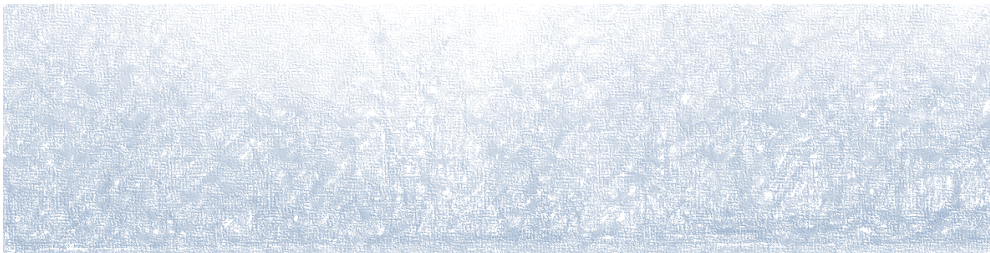
Lektorálta:

Lévai Lilla

2017.

- Uram, add nekem az ellenségem!
- Neked adom. Mit teszel vele?
- Bosszút állok.





Merre a szem ellátott, hófehér lepel borított mindent. A nap fénye szikrákat vetett a megfagyott hó tetején. Lapos, mint a tepsi, gondolta Klára mindig, mikor gyerekként itt vendégeskedett. Az alföldi táj egyhangúan sík talaját csak itt-ott élénkítette néhány elszórt facsoport, egy-egy tanya bokra.

Amerre a madár se jár. Mikor ezt olvasta a mesékben, ez a kép jutott az eszébe. Erről a vidékről elmenekültek az emberek. Beköltöztek a falvakba, a közeli kisvárosba. Elhagyott tanyák, idősödő emberek emlékeztettek a régmúlt szebb napokra. Errefelé nem volt semmi. Nyáron a kemény aszály, télen a vastag hótakaró. A huszadik századot csupán a villanypóznák hosszú sora hirdette, mely Klára nagyanyjának tanyájáig tartott. Addig, és nem tovább. Ez a luxus apjának temérdek pénzébe került, és komoly összeköttetéseket kellett hozzá szereznie. Még párttitkárként se ment könnyen.

De ez volt az egyetlen, melyet Nagy megengedett a fiának. Mert a düledező tanyát a fél világért se adta volna, arról pedig, hogy elköltözzön, hallani se akart. Itt élte le az életét, miközben a fia egyetemre járt, diplomát szerzett, jó nevű ügyvéd, majd egy nemzetközi vállalat jogtanácsosa lett. Ide várta minden nyáron az unokáját, itt temette el a férjét, itt ismert minden fűszálat, minden barázdát, apró buckát, fát, bokrot, virágot, itt szárnyalt szabadon a lelke. Nyolcvanhat évesen itt búcsúzott el a földi léttől.

A kis tanya gazda nélkül maradt, kitéve az enyészetnek.

Akkor még Klára se gondolta, hogy fél év múlva a háromosztatú kicsiny parasztház lesz az egyetlen hely, ahol menedékre fog találni a világ elől. Itt kereste a megnyugvást, nagy csalódásában a vigaszt.

Teltek az évek, és lassan meg is találta.



Ropogott a hó csizmái alatt. Hóna alatt zörgősre száradt lucernaköteget cipelt, vonszolta a szín alá. Szétbogozta a csomót, s a kéve szétbomlott. Belemarkolt. Néhány szál beleakadt lyukas kötött kesztyűjének felbomló szálaiba. Kinyitotta a nyúlketrec ajtaját. Nagy, tömött bundás fehérség gurult elő a sarokból, orrát mókásan mozgatva szimatolt és mohón falni kezdte az illatos szálakat. Klára úgy gügyögött neki, mint kisbabáknak szokás, miközben végigsimított a bundáján. A nyuszi lelapult, tűrte, rubinszemei csillogtak, és rágcsált tovább. Klára sorra nyitogatta a többi ketrecet is, mindenhová bedugott egy maroknyi ennivalót. A fehér, szürke, drapp, barna színű állatsereglet örvendezve fogadta, körbe-körbe szaladgáltak a drótháló mentén.

– Egyetek csak, drágaságaim, van itt elég, bőven jut mindenkinek!

Bundás, a szürke korcs, lábához dörgölözött.

– Nyugi, te is mindjárt sorra kerülsz! – nyugtatta meg, de a kutyának valószínűleg más járt az eszében, mert rekedt vakkantásokkal nekiiramodott.

Klára megszokottan tette tovább a dolgát. Apró edényekbe kevés vizet öntött, s a ketrecek oldalához rögzítette. Akkor már ő is hallotta a komótos, öreg léptek roppanását a fagyos hóban. Kijött a szín alól, kezével leárnyékolta az arcát, de még így is káprázott a szeme a vakító fényben. A korhad kerítés mellett idősödő ember vágta a csapást, s próbálta elzavarni a lábatlankodót.

– Csiba te! Szentelen kutyája! Levered az embert a lábáról!

– Hozta isten, Feri bácsi! – Indult Klára a vendég felé. – Bundás, ülsz le mindjárt!

A megszólított négy lábúnak esze ágában se volt engedelmeskedni. Csak akkor hagyta abba az örvendezést, mikor megpillantott egy elkószálni készülő tyúkot. Akkor aztán nekiiramodott, mert tisztességes kutya volt, és tudta, mi a kötelesség.

Az öreg rátért a házhoz vezető ösvényre, ahonnét Klára már ellapátolta a havat. Csizmáját jól odaverte a fagyos földhöz, hogy lerázza a rátapadt hó nagyját. Bal lábát húzta egy picit. Kezében csomagot cipelt.

– Kemény tél lesz az idén, Klára lányom – bölcsekedett. – Régen volt már fehér karácsonyunk! Hanem mondom is, miért jöttem. Itthon voltak a fiamék, disznót vágtunk, hoztam egy kis kóstolót.

Nyújtotta a tömött gyékényszatyrot.

Klára meghatódott. Még mindig nem tudta megszokni az errefelé élő embereknek ezt a szokását. Zavarta, hogy nem tudja viszonzni. Mikor idekerült, el se akarta fogadni, mert ő még idegentől önzetlenül nem kapott semmit, mindenki viszonzást várt mindenért. Akkor Feri bácsi olyan megbántottan nézett rá, és azt mondta, biztosan azért nem fogadja el, mert jobbhoz van szokva, hogy nem tehetett mást, engedett, és zavart bocsánatkérést motyogott.

– Köszönöm, Feri bácsi! Jöjjön, melegedjen meg! Most sült ki az almás kalács, azt igazán meg kell kóstolnia! – invitálta a házba az öreget.

– Na, ennek nem tudok ellenállni – mosolyodott el dérlepte bajusza alatt. – Megboldogult nagyanyád tudott finom kalácsot sütni, még mindig érzem a számban az ízét.

Feri bácsi nyolc évesen árvaságra jutott, s akkor Klára nagyanyja ellentmondást nem tűrve magához vette. Hat éves fiával együtt nevelte, nagy szeretettel, mint édes gyermekét. Életének legboldogabb két évét élte a kis Ferike. Ám akkor előkerült egy rokon, és magának követelte a fiút. Kellett a munkaerő. Hiába tiltakozott, a gyámja magával vitte. De felnőttként visszatért a tanyára, itt gazdálkodott egész életében. Közel ahhoz az asszonyhoz, akit anyjaként szeretett, s akiről azt gondolta, örökre adósa maradt.



A harminchét éves, sportos alkatú, elegáns, jóképű amerikai üzletember divatos borostával, amolyan lányok romantikus álma, fűtyörészve vezette bérelt autóját a kihalt országúton.

Ígéretesen indult a nap. Reggel hírt kapott, és a változékony téli időjárás ellenére gondolkodás nélkül autóba ült. Hiszen ezért repülte át a fél világot. Hétágra sütött a nap, biztatóan, ha így folytatja, rövidesen olvadni kezd a jég.

John mosolygott magában.

Gátlástalanul habzsolta az életet, így élt világéletében. Ám az utóbbi időben valami történt vele. Akkor kezdődött, mikor meghalt a nagybátyja, és a mesés vagyonát ráhagyta. Röviddel halála előtt mondott egy furcsát az öreg: „Ha nem tiszta a lelkiismereted, ha úgy érzed, tartozásod van valakivel szemben, rendezd, mert csak így lehetsz igazán sikeres üzletember!”

Magában jót nevetett ezen. Nahát! Mi köze az üzletnek a lelkiismerethez? Ez is csak olyan magyaros furcsaság, amiből akadt bőven az öreg háza táján.

Teltek a napok, és a kényelmetlen érzés belefészkelte magát a lelkébe. Először még tudomást se akart venni róla, de nőtt, növekedett, és nem hagyta el. Egyre többet hibázott, a gondolatai mindig visszatértek ehhez a furcsa intelemhez. A figyelme elkalandozott, akkor is, mikor jobban tette volna, ha résen van.

Félév sem telt el, s az üzlet kezdett rosszabbul menni.

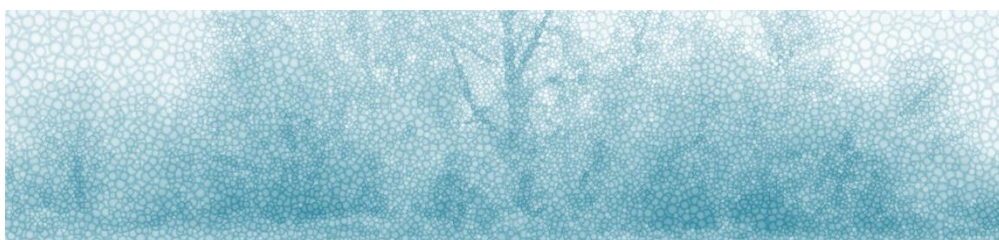
Vén bolond vészbagoly! Haragudott az elhunytára. Nem kellett volna ezt mondania! Miért ijesztett rá? Mit tudhatott? Semmit se!

Azok a szavak! Lehet, hogy mégis van bennük némi igazság? Jobb lesz elejét venni a bajoknak!

Végül elhatározta, hogy hazalátogat, és megszabadul a rá nehezedő kolonctól. Aztán éli tovább az életét, sikeresen, mint ezelőtt.

December elején érkezett Budapestre. Felfogadta az embert, akit ajánlottak neki, de a magánnyomozó a várakozásával ellentétben semmire se jutott. Hetek óta most először csillant fel némi reménysugár.

Ezért zötykölődik már harmadik órája ebben a rozoga tragacsban. Az otthonihoz képest kényelmetlen, a motor se tökéletes, de estére már visszatér a fővárosba. Megbízza az ügyvédet, délután már a levegőben lesz, s két nap múlva elfelejti, mint egy rossz álmot.



Klárának magas termete miatt le kellett hajtania a fejét, mikor beléptek az alacsony ajtón. A mélyen lenyúló kontyolt tető ereszeről óriási jégcsapok csüngtek alá. Az egyik letört, mikor az öreg kucsmája beleakadt, s csilingelve hullott a tisztára söpört vörös téglás járdára. A többiek nap hevétől megolvadva mélán csöpögtették gyöngyeiket, hogy az éjszakai fagyban majd ismét megdermedjenek.

Beléptek a kellemes melegbe. A sötét házbelsőt finom kalács és sütőtök illata lengte be. A szűk ablakokon beáramló sápadt fehér fény varázslatot tett, tündérvilággá változtatta a kopott, festett bútorokat.

A kíméletlenül felgyúló villanyfény széttörte a csodát. A tűzhely közelében agyagszörny száradt. Az öreg elkedvetlenedett.

– Még mindig csinálod ezeket? – csóválta a fejét neheztelően.

Lesuhintotta a báránybőr süvegről a jégcsapok maradékát, s a fogásra akasztotta. Nehézkesen lehámozta magáról a megkopott, itt-ott már kifényesedett, vastag, fekete nagykabátot, azt is megrázta,

amúgy megszokásból, s a kucsma mellé akasztotta. Csizmája mellett a töredezett vörös kőkockákon tócsában állt a megolvadt hólé. Otthonosan lépett be a szobába.

Klára ezalatt a nagyanyjától örökölt fekete vas tepsik körül sürgölődött. Takaros négyzetekre vágta a süteményt, tányérra rakta, s bevitte az asztalra.

– Egyen, Feri bácsi! Készíték forralt bort.

Vizet mert a tűzhelyen mindig készen álló nagy vízmelegítő fazékból egy kisebb lábasba. A kamrából demizsont hozott elő, bort öntött a víz közé, cukrot, fahéjat, borsot, szegfűszeget szórt bele. Amíg a keverék felforrt, kipakolta a táskából a hurkát, kolbászt, töpörtyűt, és a kamra hideg polcára tette. A maradék kalácsból és sütőtökből csomagot készített, és a megürült szatyorba dugta.

Üldögéltek az egyetlen szoba asztala mellett, szürcsölték a fűszeres, forró italt. Jólesett a kinti hideg után. Klára az öreget, és mögötte a faragott pad mintáit nézegette, s eszébe jutott, gyerekkorában ugyanígy látta nagyanyját ülni ott.

A házban majdnem minden ugyanúgy maradt, ahogyan azt valaki régen elrendezte. Ugyanúgy álltak két oldalon a tölgyfakertes ágyak, leterítve szövött ágytakarókkal, amelyek már kincset érő múzeumi ritkaságok. Ugyanúgy a két ablak közt a százéves, kézzel faragott pad a székekkel, ugyanaz a szekrény, amely még mindig rejti nagyanyja saját kezével kihímzett ágyneműit és asztalterítőit, és Klára kevés magával hozott ruháját.

Már évek óta nem öltözött ki, nadrágban járt, pólókat, pulóvereket hordott. Semmi sem emlékezteti már régi nagyvilági életére. S így van ez jól! Az ember olyan kevéssel is beéri. Tükörbe se nézett évek óta. Minek? Olyan mindegy, hogyan néz ki!

Az öreg mintha megsejtette volna, mi jár Klára fejében, komótosan megszólalt:

– Klára lányom! Már öt éve, hogy itt élsz. Egyedül. Férfi nélkül. Nincs ez így jól.

– Jól van ez így, Feri bácsi! Csak így van ez jól.

– Nem kéne visszamenni az uradhoz?

– Nem. Már nem az uram.

– Azért, mert elvált tőled, isten előtt még az urad. Lehet, hogy már megbánta.

Klára bensőjében az elfojtott harag fortyogni kezdett. Nem az öregre haragudott. Ő csak aggódik érte, és jót akar neki. Az iránt az ember iránt élt benne gyógyíthatatlan indulat, aki becsapta. Aki miatt elveszített mindent, vagyont, karriert, s végül ezért hagyta el a férje is.

– Az uram egy gyenge jellemű, haszonleső alak, akinek nem én kellettem, csak a pénzem! Valóságos áldás, hogy elveszett a vagyonom, így legalább kiderült, mit ért a szerelme – csattant fel.

– Nyugalom, gyermekem! Az emberek idővel megváltoznak.

– Lehet. De én is megváltoztam!

– Nem lehet egész életünkben haragudni. te még fiatal vagy, lehetsz vagy harminc, még újból tudnád kezdeni.

– Harmincöt – vágta rá gépiesen. – Én itt kezdtem újból! Itt élek, itt akarok élni!

– Nem élet ez itt neked, lányom! Nem az egy ifjú embernek – csóválta a fejét. – Csak küszködsz a démonaiddal, de el nem tudod kergetni őket.

– Mit tudhat az én démonaimról? – kérdezte nagyon csöndesen Klára. Az öreg még soha sem beszélt így vele. Meglepte a beszélgetésük eme fordulata.

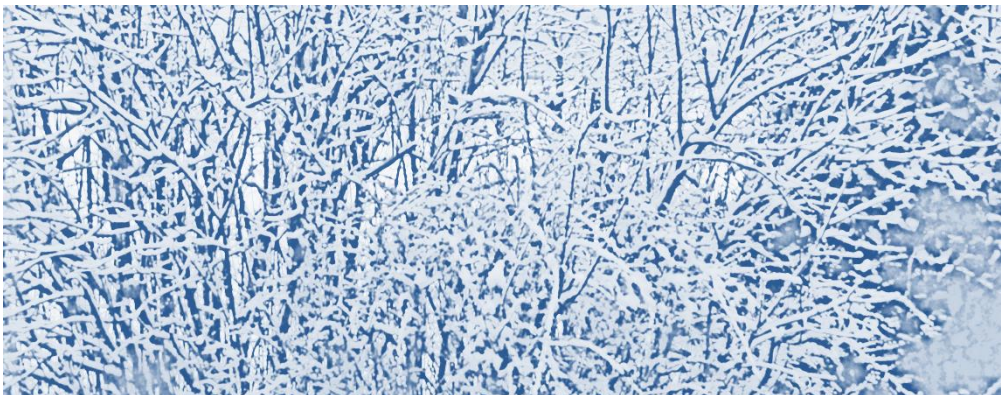
Amikor öt éve egy szeles őszi napon kiköltözött ide, az isten háta mögé, városi lányként semmit sem tudott a gazdálkodásról. Valószínűleg éhen halt volna, mert pénze se volt, ha az öreg át nem jön egy pár tyúkkal, két nyúllal és egy kocsira való takarmánnyal.

Kitatarozta a kemencét, megjavította a kéményt, egy darab földet felszántott és bevetett árpával. Így kezdődött.

– Emlékszem, amikor idejöttél vörös és dagadt volt a szemed a sírástól, nem ettél, csak ültél a koszban és néztél magad elé. Attól féltem, megbolondulsz.

Felállt, kiment a konyhába, levette a polcról egy agyagszobrot. Bevitte, letette Klára elé.

– Nézd meg ezt! Tele van velük a ház. Mi ez? Mi ez a félig ember félig szörny? Nem értek a magas művészethez, de nem is kell okosnak lennem ahhoz, hogy lássam, nincs béke a szívedben!



Sikeres John, született Nagy János, reménykedett, hogy végre megtalálja az asszonyt, és rendezheti a régi ügyét. Rémllett, hogy magas volt, szőke és csinos, de az arcára már nem emlékezett. Talán abban az alföldi városcában él, ahová most igyekezett.

A rádió szólt, de nem hallott belőle semmit. Füttyörszett, de észre se vette. Félig vakon, rutinból vezetett, szerencsére az utakon errefelé alig járt valaki. A gondolataival a múltban kalandozott.

A pesti butikos nőre gondolt. Az ő millióival tudott elmenni az országból. Végül is miért ne adná neki vissza a pénzt? Kamatostól.

Most meg se érezné a zsebe. Ennyit megér, hogy kiderüljön, igaza volt-e a rokonnak, annak a babonás vén bolondnak.

A vívódása alattomosan belerágta magát a csontjaiba, mint egy titokzatos kór. A végén már aludni se tudott miatta. Küzdött ellene, haragudott magára miatta, de a rettegése rabja lett. Minél inkább nem akart a múlttal foglalkozni, az annál több időt követelt magának. Rá kellett döbbsennie, hogy gyenge ember, nem tud parancsolni az elméjének.

Mikor Pestre érkezett, meglepődött, mert az üzletben mást talált.

– Az a manöken? – nézegette elgondolkodva vörösre lakkozott körmeit az új tulajdonos. A haja talán még égőbben virított.

– A csajnak volt valami zűrös dolga, nem emlékszem, mi, de annak már ezer éve. Még az újságok is cikkeztek róla akkoriban. Lehetetlenné tette magát, és nincs, aki ilyenekkel együtt akarna dolgozni. Fogalmam sincs, hol lehet. Eladott mindent és eltűnt. Senki se látta.

– A férjét hol találom?

– Elváltak. A pasi egy modellel él. Véletlenül tudom a címét – firkantott pár sort a papírra.

Mikor a csöngetésre kinyitotta az ajtó, alig ismerte meg a hajdani jóvágású úriembert. A fotóstúdió feletti lakásban borostás, pocakos alakot talált. Bemutatkozott, de a férfi már nem emlékezett rá, és furcsán nézett a név hallatán.

– Ez az egész kóceráj az enyém, az egész ház – mutatott körbe a részeket jellegzetesen széles lendületével, miközben leverte az asztalról a kristálypoharat. – Minden cicussal együtt. Mit érdekelne akkor engem az a lecsúszott banya? Biztosan férjhez ment, mert csak ahhoz értett. Talán szült egy halom gyereket és mázsásra hízott. Olyan buta volt, hogy még a pénzére se tudott vigyázni. Nem üzletasszony az ilyen – húzta el megvetően a száját, majd váratlanul gúnyos nevetésben tört ki.

Bár éppen ő volt, akihez hajdan az a pénz „befektetésre” került, János mégis sajnálni kezdte a nőt. Nem gondolta, hogy ez lesz belőle. Ő indította el a lavinát? Tönkretette volna az életét? Gyorsan elhessegette magától ezt a képtelenséget.

Végigjárta az összes régi ismerősét, de azóta senki nem hallott a manökenről. Már nem dolgozik, csak ennyit állítottak biztosan. A nyomozó annyit tudott kideríteni, hogy az illető évekkel ezelőtt feljelentést tett ismeretlen tettes ellen csalásért, de a vádat bizonyíték hiányában ejtették.

A régi barátja jól dolgozott azért a kis pénzért – mosolyodott el erre a hírre.

Akkoriban kezdte az első vállalkozását, és a dolgok ígéretesen alakultak. Ám rájött, a folytatáshoz sürgősen még többre lenne szüksége.

– Tudok valakit, akinek a bőre alatt is pénz van – mondta a haver. – Pár milliócska meg se kottyán neki! Ő is jól jár, te is, nincs itt gond.

Nemrég voltak túl a rendszerváltáson, mindenki reménykedett, ügyeskedett, jobban akart élni, gazdag akart lenni.

Átvette a kitömött borítékot, vitte a tőzsdére. Fialt is rendesen, pár hónap alatt megsokszorozódott. Ritka kivételes lehetőséget csíptek meg, ilyen nem lesz több ebben az életben. Vissza akarta ő adni a tőkét is, meg a haszon egy részét is, mert becsületes embernek tartotta magát, de akkor jött a levél Amerikából. A rég elfeledett nagybácsitól.

Hívta, költözzön ki hozzá.

Se éjjele, se nappala nem lett ez után. Itt a nagy lehetőség! Ott kint az övé lehetne a nagyvilág! A nagybátyja segítené.

Végiggondolta, ezerszer is kiszámolta, és belátta, hogy a jól induló vállalkozása hosszú távon halálra van ítélve, abba nem érdemes egy fityinget se befektetni. Gyorsan eladta a haverjának. Baráti áron, cserébe a bizonyítékért. A haver meg is szerezte az átvételi

elismervényt. Mert az a pondró eladta neki semmiért az aranyat érő papírt!

Megvetően elhúzta a száját. Szegény nő, nem ilyen férjet érdemelt volna! De úgy látszik, az a sehonnai tud valamit, mert neki még most is gurul a szekér.

A haver meg kint él Kanadában. Ő is lelécelt. A pocakos meg itt dorbézol. És a nő köddé vált. Ilyen az élet.

Ő ezek után akkor könnyű szívvel repült el Amerikába. Ott kitanulta a szakma minden apró trükkjét az évek alatt, és végül makulátlan névvel, gazdagon jöhetett vissza Magyarországra.

Igazán a szerencse fia vagyok – gondolta.



Klára kezébe vette az arasznyi szobrot, és elkomoruló tekintettel nézegette.

Eszébe jutott a borongós, késő őszi nap, mikor magán kívül bolyongott a határban, és beleragadt a sárba. Csupaszz kézzel tépte le a hideg, ragadós masszát a cipőjéről, s míg dühösen szitkozódott, rájött, a síkos anyag nem más, mint jól formálható agyag. Ott, akkor az egyre sötétedő ég alatt a varjak kárörvendő károgasától biztatva a sárdarabba gyúrta összes bánatát. Férfialakot mintázott, majd elcsúnyította, eltorzította. S közben teljes szívével, hitével azt kívánta,

hogy ugyanúgy torzuljon el a teste annak az ismeretlen férfinak, aki tönkretette az életét.

Megkönnyebbült. De csak rövid időre.

Ritkán aludta végig az éjszakát. Valahányszor éjjel rémálmok gyötörték, nappal mindig készített egy szobrot. Mindegyiken egyre rútabb, göcsörtösebb lett az ember, s vált egyre felismerhetetlenebbé. Végül már elveszítette emberi alakját.

A legutolsót éppen karácsony szent estéjén gyúrta.

– Hogyan lehetne béke a szívemben! – nézett fel haragtól sötét szemekkel a szép kort megélt ősz emberre.

De azt a másikat látta maga előtt.

– Tudja mi történt? Elmesélem.

Feri bácsi komótosan letelepedett a székre. Ráért, nem sietett, s most végre megtudhatja, mi emésztí Klára lánya szívét. Talán akad rá gyógyír. Már az is fél gyógyulás, ha kimondja.

– Fiatal voltam, még gyerek, nyakigláb kamaszlány csinos pofikával, és egy nap a suliba menet megszólított egy ember. Azt mondta, manökenként keresnek, érdekel-e? Érdekel. Hogy is ne! Jobban, mint a tanulás. Apámmal napokig csatáztam, mire beleegyezett. Féltett, hogy a mézesmadzag rossz felé húz.

De tévedett. Szerencsém volt, nem egy szélhámost fogtam ki. Élveztem a fényeket, a szép ruhákat, az utazásokat, szerettem, ha néznek. Felfedeztek. Vittek! Sztár lettem. Elárasztott a pénz. Mire betöltöttem a huszonötöt, már komoly vagyonom lett, és butikom a Váci utcán. Jól éltem. Férjhez mentem. Szépen berendezett villában laktunk, a legjobb autóval jártunk. A rendszerváltás után még jobban ment.

Egy estélyen valaki a fülembé súgta, hogy kapott egy tippet: bombabiztos befektetés, magas kamat rövid idő alatt. Most kellene lecsapni rá. Elkapott a mohóság. Új üzletet tudnék nyitni! Már láttam

magam előtt, hogy ott vagyok minden nagyvárosban! Hatalmas butikláncról ábrándoztam!

Megkérdeztem a férjemet, mit tegyek. Ő a pénzen kívül csak egy dolgot szeretett jobban: a még több pénzt. Megkérte egy barátját, hogy szerezzen információkat. Az illető biztatott, adjam oda nyugodtan a pénzem, nem járok rosszul. Felajánlotta, hogy majd mindent elintéz. A férjem bólogatott. Na persze! Ha bejön az üzlet, neki is jó, ha nem, az én pénzem bánja.

Annyira bíztam a barátunkban, hogy csak sokára kezdtem gyanakodni. A megígért nyereségnek még mindig se híre, se hamva. Aztán kiderült, az ismeretlen befektető külföldre távozott. A rendőrségen írásbeli bizonyítékot kértek a pénz átadásáról. Örvendeztem: van átvételi elismervény, be tudom az igazamat bizonyítani!

De a papír a fiókból érthetetlen módon eltűnt.

Nem értettem. A férjem engem hibáztatott, felelőtlennek nevezett. Feltúrtam az egész lakást, reménykedtem, hogy előkerül valahonnan. De huss! Elpárolgott. Sokkot kaptam.

Gyanúba fogtam mindenkit, aki megfordult a házban, de nem mentem vele semmire. Tudtam, valaki csúnyán kibabrált velem.

Nyomoztattam a férfi után, mindhiába. Elnyelte a föld a pénzemmel együtt.

Életem párja időközben összeszúrte a leveit egy gazdag öreg tyúkkal, és beadta a válókeresetet. A válásunk után egy fillérem se maradt. Végül még a butikot is el kellett adnom, hogy ki tudjam fizetni az adósságaimat.

De úgy van az, hogy a gazdaghoz dörgölőznek, a szegénytől menekülnek. Egyik napról a másikra megszűnt az érdeklődés irántam. Nem hívtak bemutatókra, nem kaptam semmiféle munkát. Az ékszereim árából éltem egy albérletben. Mikor már nem volt mit eladnom, a férjemhez fordultam segítségért. Kinevetett. Végül közölte

velem, hogy a bizonyítékot ő tüntette el, jó pénzért, mert már elege lett belőlem. Szerinte naiv és élhetetlen vagyok, akiből nem lesz semmi.

EI se akartam hinni, hogy képes volt ekkora gazságra.

Összeomlottam. Öngyilkos akartam lenni, de nem tudtam, hogyan. Így kínlódtam hónapokig, mikor álmomban a nagymamámat láttam. Hívott be a házába. Felébredtem, és eszembe jutott a tanya. Néhány dolgot összepakoltam, elbúcsúzni nem volt már kitől, vonatra ültem, és lejöttem ide. Senki nem tudja, hol vagyok.

Nem keresett azóta a kutya se.

Furcsa mód az dühített a legjobban, hogy egy kezdő, egy zöldfűlű szélhámos csalta ki a pénzem. Talán némileg vigasztalna, ha egy dörzsölt vén róka okozta volna a szerencsétlenségemet. De nem! Egy nyikhaj, egy velem egyidős! Senki más nem tett ellene feljelentést, ezek szerint másokat nem zsebelt ki. Nem értem ma sem: miért pont engem? De sokszor feltettem már magamnak a kérdést! Talán soha nem tudom meg.

Már csak azért imádkozok az istenhez, ha egyáltalán létezik, és nem csak a papok találták ki, hogy adja a szegyetelent a kezemre, s esküszöm, elveszem az életét, ahogyan ő vette el az enyémet!

Klára magába roskadva ült. Reszketett a felindultságtól.

– Ismered a nevét?

Az öreget megrázta, amit hallott. Ekkora becstelenséggel valóban nehéz megbirkózni.

– Nagy János. Tucát név. Tízezer szaladgál belőlük a világban. Az is lehet, hogy álnév.

– Apád mit szól mindehhez?

– Nem tud róla. Dél-Afrikában van, jövőre jön haza. Folyamatosan hazudok neki. Megkértem a pesti postahivatal vezetőjét, hogy a leveleimet ide a faluba továbbítsák. Úgy félélévente kapok tőle levelet.

– Klára, olyan vagy nekem, mintha a lányom lennél – szólt csendesen az öreg. – Fáj nekem, hogy így látlak. De tedd, amit tenned kell! Csak arra vigyázz, a szíveden jégvirágok ne nőjenek!

Nehézkesen feltápáskodott.

– Na, mennem kell! Nemsokára beesteledik. Köszönöm a kalácsot és a bort.

Klára nézte, ahogy az öreg baktat a tanyája felé a hóban, kezében rongyos gyékényszatyra. Bal lábát picit húzta. Gyötörte a reuma.

A nap eltűnt a felhők mögött. Feltámadt a szél. Lassú pelyhekben elkezdett pilinkélni a hó.

A szíveden jégvirágok ne nőjenek – visszhangzott benne az öreg szava.



John lelkiismeretét valami nem hagyta nyugodni. Eddig azt se tudta, hogy van, nem foglalkozott vele. Tette, amit a piac törvényei diktáltak. Ez így volt helyes, ha boldogulni akart.

Mit szépítse? Becstelenül viselkedett. Az anyja agyoncsapná, ha tudna róla. Most, hogy a nő, aki miatt jött, eltűnt, még jobban zavarta a múlt. Lehet, hogy ez is az ő lelkén szárad? Az nem lehet – hessegette el magától a kéretlenül jött gondolatot.

A rádióban zenét keresgélt. Nincs ebben az országban zenei ízlés? Adhatnának jobbat is! Sok ócska kommunista csökevény. Zsibbad a füle a nyávogástól.

Elszokott már ettől az országtól.

Kint szikrázott a hó az erős napsütésben. Ha ilyen marad az idő, egykettőre elolvad – reménykedett.

Szép volt az idei karácsony, hófehér. A szülei hogy megöregedtek! Sírtak, mikor váratlanul betoppant hozzájuk. Anyja süttött, főzött, ölelte, dédelgette, mint kölyök korában. Marasztalták, de ő már nem érezte náluk otthon magát. Taszította a kopott bútor, a szegénység szaga. Adna ő pénzt nekik, de nem fogadják el! Mit tehet akkor?

Rövidesen hazamegy. Meg kell találnia az asszonyt! Nem mehet vissza dolgavégezetlenül! Nem érti, hogy miért, de hajtja az a furcsa érzet. Eddig sosem zavarta, ha tartozott.

A városka inkább látszott falunak. Megszólított egy járókelőt, érdeklődött a cím után. Fél óra bolyongás után rossz helyen kötött ki. Végül egy kocsmában valaki azt mondta:

– Ja, az a manöken.

A borvitéz sokat sejtetően kacsintott, mielőtt elmagyarázta az utat.

A csengetésre ismeretlen, feketére festett hajú, magas, erős alkatú asszony nyitotta az ajtót.

Igen, valóban manöken volt, Pesten élt, míg férjhez nem ment – tájékoztatta csodálkozva a vendégét.

– Az uramnak nem tetszett a dolog – szedte elő a régi képeket, - hát abbahagytam. Pedig milyen jó nő voltam, nézze csak meg! Munkát akar ajánlani?

Sietve búcsúzott. Újabb hamis nyom, elvesztegetett idő. Ha kicsit beletapos a gázba, még sötétedés előtt Pesten lehet.

– Na, jó, ha nem, akkor nem. De mondok valamit. Lakik még ebben a városban valaki, akivel együtt dolgoztam. Meglehet, őt keresi.

A férfi reményei újból feléledtek. De le is horgadtak, mikor meglátta a gömbölyded asszonykát, aki tagadta, hogy valaha is butikot működtetett volna a fővárosban.

Csalódottan ült vissza az autóba.

A nap opálos fénnel ragyogott, fehér felhők gyülekeztek. A térképen látott egy mellékutat. Legalább fele olyan rövid, mint amelyiken jött. Fél órát megspórolhat.

Rettenetesen vágyott egy jó meleg fürdőre és egy pohár italra.

Itt se ma aszfaltoztak! Jó lesz, ha vigyáz a kátyúkra! Jöttek alattomosan. Keskeny ez az út, mint a nadrágszíj, még jó, hogy szembejövő forgalom nincs! Errefelé úgy tűnik, nem utaznak az emberek. Szerencsémre. Így jobban haladok – gondolta bizakodva.

Az ég elsötétedett. Kóbor hópelyhek kezdtek el szállingózni.



Bent a házban Klára elővette a tükroét. Hosszú évek óta most először. Szembenézett önmagával.

Látta, hogy a hajdani selyemfényű, szőke haja megsürkült, durva szálakban tapad a fejéhez. Kibontotta a kontyát, és a súlyos zuhatag szétterült a vállán. Azóta nem vágatta le, és már úgy megnőtt, hogy a derekát verdeste. Sokat nem törődött vele, reggelente nagymama hajtűivel úgy-ahogy feltűzte. Szeme körül megsokasodtak a szarkalábak, szempillája is szintelen lett. Mintha nem is lenne. Szája szélénél két keserű ránc árka fut. Arcbőre érdes lett a naptól és a szélről, nem kent rá évek óta semmit. Siettette a csúnyulását. Így vezekelt saját hajdani ostobaságáért. A szépsége okozta életének kisiklását!

Nézte a tükörképét, de a régi arcát látta: a kisminkelt, boldog, ragyogó arcát, az ünnepezt és csodált sztár csillogó, diadalittas tekintetét.

Ám a vakító kékség kifakult, megsürkült, és két gömbölyű könnycsepp kezdett belőlük lefelé csúszni.

Hirtelen lefordította a tükröt. Dühös, kapkodó mozdulatokkal feltekerte a haját, fejébe húzott egy régi kötött sapkát, felvette a vastag pufajkát, egy orosz katonáé volt, míg haza nem vezényelték, s kifordult az ajtón a hóesésbe.

Magot szórt a tyúkoknak, egyenek, mielőtt beülnének. Összeszedte a tojást. Nincs kedvük tojni, ma csak kettő lett, elfelejtette megseprűzni a feneküket Luca-napkor. Öreganyja mindig ezt tette. Megnézte még egyszer a nyulakat, mindent rendben talált. Enni adott Bundásnak a déli maradékból. A gémeskútból vizet húzott, teleöntötte a mosófazekat, hogy legyen elég víz a mosakodáshoz. A két vizeskannát odaállította a helyére, majd fát hozott be a színből.

Mire mindezzel végzett, még mindig nem jött el az este. Aznap valahogyan nem akart este lenni. Állt az ablak előtt, a lökések néha megremegtették a vékony üveget, és bámult ki a hóesésbe.



Az amerikai magyar áthajtott egy falun. Pár házból állt, inkább csak tanyaközpont lehetett. Ember sehol. Mindenki behúzódott a melegre.

Néhány száz méterrel odébb dűlőút futott istállószerű épületek felé. Traktornyom, fehérség és csönd. Olyan érzés fogta el, hogy kilépett a civilizációból. Minden megállt, egyedül csak ő rohant bele a nagy semmibe.

A keskeny, töredezett utat hóátfúvások tarkították. Szélfióka játszadozott a porhóval. Ráfűjt, átlendítette a túloldalra. A sík mezőn őszi vetések zöld foltja játszott a szemmel, előbukkant, majd ismét eltűnt a fátyolos lepel alatt. Érezni lehetett, ahogy a szél bele-bele bokszol az autó oldalába.

Lassított. Egyre több lett a hó az aszfalt szürke csíkján. Óriási pelyhek puha vattacsomókként tapadtak a szélvédő üvegére. Az ég sötét lett, a hó szakadt. Lehet, hogy mégsem volt jó ötlet erre jönni? Az erőre kapó szél vadul kavargatni kezdte a pihéket.

Ennek se lesz jó vége! Elhatározta, hogy visszafordul. Istenkísértés ilyen időben tovább hajtani. A városban bizonyára akad egy szálloda.

Óvatosan előre, hátra araszolgatva megpróbált megfordulni. A dolgát nehezítette egy apró tény, az, hogy fogalma se volt, hol az út széle. Kiverte a verejték a gondolatra, hogy itt rekedhet. Végül valahogyan mégis sikerült irányt váltania. Gázt adott, s indult vissza, a város felé.

Az orkánerejű támadás váratlanul érte. Felhő csapódott az üvegnek, paplanként beterítette. Másodpercekig semmit se látott, s mikor kitisztult előtte a kép, végtelen fehérségben találta magát. Minimálisra csökkentette a sebességet, szinte már megállt, de mégis bekövetkezett a baj. Az autó megcsúszott, a jobb első kerék süllyedt lefelé. Megbillent vele a világ. A motor lefulladt.

Süket csend vette körül bent. Kintről a szél süvítése támadta. Félig oldalt dőlve, az út menti árokba csúszva a világ közepén, hallgatta a tél tombolását.

Sorra szedte a szenteket, de a magyaros cifrázás nem segített rajta. Indított. A motor fura hangokat adott, a jármű még inkább a hóba

süppedt. Így nem fog menni, állapította meg végül. Egyedül tehetetlen.

Elővette a kesztyűtartóból a telefont. Most áldotta a huszadik század e nagyszerű találmányát és az amerikai technikát, mert szülőhazájában még a vezetékesnél tartanak, s reménykedett, rövidesen jön a segítség. Iszonyatosan rossz volt a vonal, alig értett valamit. Kapott egy számot, hogy azon próbáljon autómentőt kérni. A százezredik próbálkozásra végre szóba álltak vele.

– Ember, van magának fogalma arról, mi van most mindenütt? – kérdezte a cigarettától rekedt hang. – Országos havazás kezdődött szélvihar kíséretében. A munkagépeink is elakadtak. Örülünk, ha holnap estig a legforgalmasabb útvonalakat úgy-ahogy szabaddá tudjuk tenni. Elment az esze? Miért kellett épp azon az úton mennie? Arra ilyenkor még a madár se jár.

– Ne prédikáljon itt nekem, hanem mondja meg, mit tegyek!

– Ha nem akar ott megfagyni, akkor azt ajánlom, sürgősen induljon el a legközelebbi tanya felé! Beletelik egy hétbe is, mire mi oda eljutunk.

Ez szép! Méregbe gurulva dugta zsebre az elnémult készüléket. Kinézett. Mindenütt csak az üres pusztá. A távolban valami sötétlett, alig-alig, s akkorának látszott, mint egy bokor. Adja isten, hogy tanya legyen, mert ha nem, itt ér véget az élete! Ilyen istentelenül elhagyott vidéke nincs több ennek az országnak!

Szürkülni kezdett. Abból gondolta, hogy még kevesebb lett a fény. Tudta, nincs sok pocsékolni való ideje. itt nem maradhat. Reggelre mindent betemet a hó, az autó se fog belőle kilátszani. Ha nekivág, elérhet a tanyáig. Már ha az nem egy facsoport. Nincs messze, talán nyolcszáz méter lehet. Nehéz megállapítani, alig látni valamit.

Istenem, ne akard a halálomat, add, hogy emberlakta hely legyen!

Végignézett a ruházatán. Siralmas ebben az elegáns városi öltözkében. Hátsó ülésen van a kabátja, finom angol gyapjú. Tönkremegy, de talán megteszi. Kár, hogy még csizmája sincs. Nézegette a lábán a híres pesti cipész finom bőrből, kézzel varrott

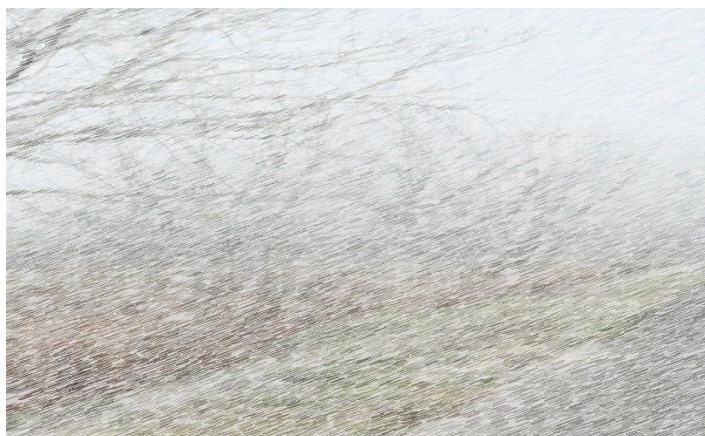
munkáját. A legelső lépésnél teli lesz és szétázik. Talán ha zacskókat húz rá, megvédheti valamennyire. Talált néhányat a kesztyűtartóban, valaki itt hagyta.

Kutakodott tovább, és felbontatlan csomag steril gézre akadt. Örült, hogy ott hevert az elhagyott lomok közt, s nem hátul a helyén, a vöröskeresztes dobozban. A nadrág szarait beletúrta a zacskóba, a nejlont a lába szárához rögzítette a kötszerrel. Így majd nem fúj alá a szél. A nadrágja ugyan meleg gyapjúszövet, de soha nem vesz fel alá hosszú alsót. Most életében először bánta.

Tépelődött, hogy a sálát a nyakára tekerje, vagy inkább kösse a fejére. Miért is lenne tisztességes meleg téli sapkája! Sosem viselt fejfedőt, büszke volt a sűrű, makulátlan, koromfekete hajára. Kár, hogy itt a prérin gorombább a tél, mint a városban! Végül a felhajtott kabátgallért tekerte körül vele, hogy a nyaka ne legyen tele a legelső percben. A haja meg legfeljebb kihullik. Na és? A kopaszok állítólag tetszenek a nőknek.

Ettől a gondolattól kínos nevethetnékje támadt. Vigyorogva dugta ki a lábát a hidegbe, de vissza is húzta. Eszébe jutott még valami. Benyúlt a kesztyűtartóba, és a lapos üveget a zsebébe csúsztatta. Hirtelen ötlettől vezérelve vette a kocsmában, amikor érdeklődött. Jól jön majd, ha nagyon fázik.

Mikor becsapta maga után az ajtót, az autó megmoccan, és lassan az oldalára dőlt.



Az idős házaspár a kanapén ült és a tévét nézte. Minden nap ezt tették, más dolguk nem akadt. A meteorológus az országos havazás képeit mutogatta. Szörnyülködtek, és örültek, hogy itt lehetnek a jó melegben.

– János jó helyen van – mondta az asszony. – Csak holnap repül vissza, addigra megjavul az idő.

– Jó helyen van – bólogatott a férje.

Bámulták tovább a képernyőt.

Ám az anyai lélekben balsejtelem csírázott ki.

– Apjuk, valami baj van a fiunkkal. Érzem.

– Ne beszélj bolondokat anyjuk! Csak a tévé ültette el az agyadba!

Elkezdődött a film, amire vártak.

De az Anya nem hallott belőle egy szót se. Valamitől hirtelen nagyon félt. Féltette valamitől nagyon a fiát.



János bizakodva indult el, erőteljes, ruganyos léptekkel, a vad rohamok ellenére. Nem volt annyira hideg, mint amire számított, még hozta magával az autó belsejének melegét. De a langyosság gyorsan eliszkolt, a hideg levegő beszökött a ruhája alá. Remélte, az erőteljes mozgás majd felpezsdíti a vérét.

Addig minden jól ment, míg az árok magas partján haladhatott. Azt a szél tisztára söpörte. Csak arra kellett figyelnie, hogy megálljon a lábán, mert ha megbillen, az árok mélyén találja magát. De gyorsan

vége lett a magaslatnak. Halványan kirajzolódó szekérút tartott a sötét folt felé.

Mikor arra ráfordult, azon nyomban fél lábszárig süllyedt. Toporgott, majd végül rájött, hol az út közepe. Ott még csak bokáig ért a hó. Taposta, tapogatta a talpával, és reménykedett. Sosem gondolta, hogy ilyen nehéz lesz lépkedni. A fehérség mágnesként vont a magához, s úgy tűnt, bárhogy is kapkodja a lábát, alig halad valamit.

Fejét lehajtotta, hogy védje az arcát a nekicsapódó jeges tűktől. Égette a bőrét. A fagyos levegő a tüdejét tüzelte, s fázni kezdett az orra. Megállt, hátat fordított a fergetegnek, és előhúzta a flaskát. Az ital tűzfolyamként folyt végig a torkán, s valahol a kihűlt gyomra tájékán lángot gyújtott. A távolban halványan púpozódott az autóra rakodott hó.

Megújult erővel folytatta az útját. Néha kilesett szemöldöke bozontja mögül, hogy jó irányba tart-e. Kimelegedett a szokatlan erőfeszítéstől. A fergeteg ide-oda lökdöste, cibálta, viaskodott vele, majd váratlanul egy kátyúba lökte. Térdre esett. Felkecmergett, arcát, kabátját nagyjából lesöpörte. Érezte talpa alatt a zoknijában a megolvadt levet. Kezét zsebre dugta, mert az átázott bőrkesztyű nem őrizte a meleget. Sejtette, hogy valahol letért a dűlőútról. Szántáson botorkált.

Ismét beleesett egy gödörbe. Derekáig ért a széle. Kapálózott, emelte a lábát, amilyen magasra csak tudta, túrta maga körül a havat. Próbált feljebb lépni. De úgy tűnt, mindenütt egyformán mély az üreg. Megfordult, szinte ráfeküdt a hóra, úszott benne, s végre megérezte, hogy kint van.

Kerülgette a buckákat, s remélte, a völgyek nem mélyedések, ott valóban közelebb a talaj. Nem tudhatta, hogy a dombokat a szél fújta össze hóból, vagy a szántás barázdáinak magaslatai. Százszor is csalatkozott. Ez a vad világ ismeretlen volt számára, és halálosan ellenséges.

A nejlonzacskók leszakadoztak a cipőjéről, az átvizesedett zokniban fázott a lába. Fejére hósapka rakodott, jeges tincsek csapódtak a

homlokába, felsebezték a bőrét. Újból meghúzta a laposüveget, és kiürülten messzire hajította. Gépiesen araszott tovább. A sűrű fehérségben alig látott valamit, az autóját már régen nem, beleolvadt a tájnak aligha nevezhető semmibe.

Egyre nehezebbnek érezte a lábait. Ólomsúlyok húzták le, megmerevedtek az izmai. Arcára ráfagyott a bőr. A hideggel már nem is törődött. A szél füttyült a füle mellett, azokat sem érezte már rég, néhányszor úgy mellbe lökte, hogy alig kapott levegőt. Talán az út felénél lehetek – reménykedett.

Egyre több, és több hóval kellett megküzdenie. Minden lépésnél újra, és újra. Most először gondolt arra, hogy talán túlbecsülte a saját erejét. Mindennél jobban szeretett volna leülni, megpihenni egy percre, de tisztában volt vele, hogy nem lehet. Mélyeket lélegzett, hogy új erőre kapjon, hogy frissebben keringjen ereiben a vér. Rövid ideig használt is a módszer.

Aztán rájött, hogy már nem fázik, nem fáj a lába. Nem érzi.

Nem akarok megfagyni! Nem akarok megfagyni! Sírós gyerekhang sikoltott a fejében. A kétségbeesés hajtotta előre, már nem tudta, hová. Zúgni kezdett a füle, a lég sátáni kacajt küldött felé. Hangok szóltak az agyában, a külvilág elmosódott foltként ölelte. Ment elszántan, rakta a bal lábát a jobb után, nehézkesen.

– Olyan közel van már! – súgta a hang. Nem tudta, honnan jött, mégis, mintha mellette szólt volna. Vagy benne.

Ki kell tartanom!

Nem szabad feladnom! Mindjárt ott vagyok!

Kemence melege csapta meg. De jó! Végre megpihenhetek kicsit! Nem sokat, csak icipicit. Csöppet leülök, s már megyek is tovább.

Hirtelen nagyon távoli lett a kicsiny tanya. Az előbb már az ablak függönyeit is látni vélte, de most csak egy sötét folt lett.

Nem, mégsem pihenhetek! Sok út van még előttem!

Erőlködve tovább lépdelt. Bal, jobb. Bal, jobb. Bal, jobb. Mint a katonaságnál. Félálomban is tudni kellett menetelni.

Kövére pihe a szája szélére telepedett. Frissen sült kalács illatával telt meg az orra. Mennyei az íze! Körbenyalta a szája szélét. Érezte, a hidegtől kicserepesedett. Pillanatra megérintette a saját nyelve melegsége, majd jeges csók ült az ajkára. Aztán semmi. Az érzékei eltompultak.

Álmos lett. Hirtelen tört rá, mint kisgyermek korában. Nyúlós, ragadós fáradtság. Sötét gömb ült az agya helyén. Már nem tudott parancsolni a testének.

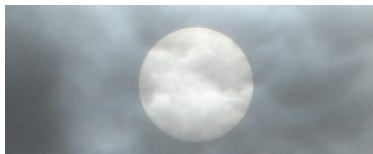
Ereje végső megfeszítésével elűzte a sötétséget. Látta, hogy egy helyben áll. Nyöszörögve lépett néhányat. Fújtatott, sípolt a tüdeje, kapkodott a levegő után. Megállt. A sípolás megszűnt, a saját szuszogása elviselhetetlenül felerősödött. Kitisztult elméjében tudatosult, hogy ereje végéhez ért. Ismét látta karnyújtásnyira a fehérre meszelt falú házat. De előtte még ott a kerítés. Azt ki kell kerülnie!

Nekitámaszkodott a kerítésoszlopnak.

Nem vette észre, hogy lassan lecsúszott a hóra. Látása elhomályosult, szeme lecsukódott. Összegömbölyödött. Kisgyerek volt, anyja ölében feküdt. Hallotta a hangját is, ahogy szólongatta.

Valahová még mennie kell, de most alszik egyet. Majd az anyja megmondja, hová. Az anyja mindig mindent tud.

Álmodott is.



- Ébredj! Anyjuk, ébredj!
- Mi van, mi van? Miért lökdösöl?
- Elaludtál, és álmodban kiabáltál.
- Jaj, apjuk, baj van, érzem! Álmod láttam. Hatalmas fehérségben a fiunk lefeküdt meghalni. Nem akartam neki megengedni, de nem figyelt rám.
- Bolond beszéd! A tévé miatt van. Ébredj, adj valami vacsorát!



Klára az ablakon keresztül a kertet nézte. Az apró fekete pontot a nagy fehérségben. Ide-oda tántorgott.

Alig látott már valamit, mert egyre jobban szakadt a hó. A szél kavargatta. Virgoncul győzelmi táncot járt, néha üdvözlésül befütyült a kéményen. A fürgeteg az erejét fitogtatta. Fehér por szállt föl felhőkben, perdült egyet, leült, majd újból kezdte.

A sötét pötty eltűnt a buckák közt, aztán előbukkant, és nagyobbra nőtt.

Nem volt tudatában annak, hogy milyen hosszú ideje figyel kifelé, de mikor feleszmélt, meg is döbbsent.

– Úristen! Hiszen ez egy ember! Ennek elment az esze? Mit keres errefelé ilyen ítéletidőben?

Az ismeretlen csigalassúsággal vánszorgott, meg-megállt, nekilendült. Jött egyenesen a ház felé.

Klára kelletlenül sóhajtott. Hiányzik is neki egy idegen! Bundás is behúzódhatott a vackára, mert észre se vette.

Majd bejön, ha ideér. Senkit nem akart látni már évek óta, az öreget kivéve. Menekült az emberek elől. Megfagyott a lelke, és nem is akarta, hogy kiengedjen. Ez itt vajon mit akar? – tépelődött.

Most meg mit csinál? Már percek óta nem mozdul. Az idiótája leült pihenni! Épp az ő kerítésénél. Hiszen így megfagy!

Dühös lett, de valami részvétféle is megmoccan benne az ismeretlen iránt. Kapkodva bújt a gönceibe.

Fütttyentett. Bundás kelletlenül dugta ki az orrát, majd a farkát lógatva mégis követte. A vihar tombolt. A légáramlat kegyetlenül nekitámadt, úgy lökte oldalba, hogy alig állt meg a lábán. Fejét leszegte, hogy az arcát védje, de a jeges szilánkok így is a bőrének csapódtak, bebújtak a nyakába. Szeme könnybe lábadt a csípős hidegtől, orra folyni kezdett. Zsebkendő híján beletörölte a pufajka ujjába.

A férfi rongycsomóként feküdt a hóban. Szent ég, még csizmája sincs! A zokni már jégpáncél lehet a lábán. A kabátja túl vékony a zord

időhöz, a haja deres csimbókokban meredezik, arca sápadt, szája szederjesen kék.

A magatehetetlen test túl nehéz volt. Nagy nehezen felültette. Hátról átkarolta, hátrálva vonszolni kezdte. A fűző kioldódott, a férfi cipője leesett. Pihegve megállt, óvatosan visszahúzta a lábára, a bokájához kötözte. Az idegen feje élettelenül himbálózott, fekete bőrkesztyűs keze ernyedten lógott.

Az elemek támadtak, megghiúsítani igyekeztek Klára mentési kísérletét.

Félúton jártak, a hátán folyt a víz, karjai majd leszakadtak. Megbotlott egy kiálló gyökérben, fenekére huppant. Bundás nyüszített, lábatlankodott körülötte, majd fogával belekapaszkodott a kabát szövetébe, és tépni, húzni kezdte.

A nevetés erőt adott, segített. Már nem érezte egyetlen porcikáját se, mikor végre belökte az ajtót, és bezuhantak a konyha kövére, a forráságba.

A férfi fekete rongycsomóként hevert a kopott kövön. Klára a kimerültségtől mellérogzott.

Az ajtón bezúduló hótól tért magához. Nehézkesen feltápászkodott, becsukta az ajtót. Ledobta a pufajkát és a sapkát magáról, és elkezdte lehámozni az eszméletlen testről a ráfagyott ruhákat. Mikor kibogozta az átázott kabátból, a mozgásra halk nyögés érkezett válaszul.

– Hála istennek, hogy él! – könnyebbült meg.

A cipő és a jeges zokni alatt élettelen, kékes, vöröses, lilás, feldagadt talpakat talált. Elszörnyedt. Villámgyors mozdulatokkal mindent leszedett róla, és a magatehetetlen embert a szoba másik, használaton kívüli ágyára fektette. A dunyhát hirtelen ötlettől vezérelve a kemence sutba dobta melegedni.

A lepattogzott zománcú lavórba langyos vizet öntött, rongyot mártott bele, és törölgetni kezdte a szederjes testet. Majd egy bögre forró vizet mert a hideghez, és megismételte. Így folytatta, egyre jobban

felmelegítve, óvatosan masszírozgatva, hogy életet leheljen dermedtségébe. Buzgón dolgozott, fogalma se volt, jót tesz-e vele. Óvatosan ért hozzá, nehogy fájdalmat okozzon a túl gyors, hirtelen meleggel. Kiszedte a hajából, a szemöldökéről a ráfagyott és olvadni kezdő jeget, fejét puha törölközőbe tekerte. Végül a vastag, meleg tolltakaróval körbebugyolálta, mint egy csecsemőt.

Aztán leült, és csak nézte. Nem tudta, mit tehetne még érte.

Emlékezett, gyerekkorában egyszer túl sokáig csúszkált a jégen, akkor kegyetlenül fájt a lába és a keze a szoba melegétől, amikor elindult a végtagjaiban a keringés.

Lehet, hogy ennek itt teljesen elhaltak a végtagjai? Lehet, már soha többet nem kering ott a vére. Szerencsétlen ördög! Eszméletlen. Lehet, hogy már nem is érez semmit?



De az ember megmoccant, és nyöszörögni kezdett. Fájdalmasan. Egyre hangosabban, míg már jajgatott a rátörő kintől. Égett. A pokol tüze emésztette fagyos testét.

Az imént még álmodott. Kutyaugatást hallott, és valami meleg nyalta végig az arcát. Szuszogott is. Aztán a világ megmozdult, imbolygott. Egy falusi búcsúban felültek a körhintára. Forgott a világ. Szánkón csúsztak lefelé a domboldalon, és nem tudtak megállni. Mindjárt felborulnak! Vonaton utazott. Sebesen a síneken, majd nagyot

döccenve megálltak. Tovább indultak. Csilingelt egy nő kacaja. Megint az utazás.

Frissen sült kalács illata, kemence melege. Elviselhetetlen a forróság!

Tengeren utazott, csobogott a víz.

Miért fáj a lába és a keze? Egyre nőtt, hatalmasodott a fájdalomhullám, míg végül beborította. Nem tudott elszaladni előle. Mama, segíts! Elviselhetetlen! Feszít, szétrobbannak a csontjaim, viszket a bőröm! Mama, ne engedd, hogy fájjon!

Fázott.

Kisbaba volt, sírt, nyöszörgött a rácsos kiságyában. Az anyja odajött, megsimogatta az arcát. Néhány pillanatra megnyugvást hozott.

Hallotta a saját fogainak csikorgását. A kegyetlenül éles szúrás még elviselhetetlenebb lett, már mindenütt apró török ezrei kínozták. Bőre lemállani készült az izmairól. Hallotta a saját nyüszítését. A kutyájáét, mikor halálos sebet kapott egy vadász eltévedt lövése miatt.

Mindjárt felébred, és vége lesz a rossz álomnak. Neki mennie kell! Nem fagyhat meg itt kint a hóban!



Kezdődik – állapította meg Klára a nyöszörgő hangra felfigyelve. Szánta a szenvedőt, aki hamarosan ordítani fog a fájdalomtól.

Gyengéden hozzáért. Az ismeretlen megrándult. Az arcába már kezdett visszatérni az élet, de a szemeit még nem nyitotta ki. Percről percre egyre hangosabban jajgatott, vicsorgott, csikorgatta a fogait. A fejét ide-oda mozgatta, dobálta magát, egyik vörös és felpuffedt tenyerét kidugta a takaró alól, ujjai a levegőt markolászták.

Klára visszadugta a melegbe, a dunyha tetejére egy plédet terített.

Az ember lassan elcsendesedett. Fogai vacogtak, rázta a hideg. Még mindig másutt járt, küzdött.

Az asszony nézte. Majd ha felmelegszik és magához tér, ha szembesül a fagydaganataival, és sebeivel, ha túl lesz a sokkon, hogy időbe telik, míg ide bárki is eljut, majd akkor kideríti, kicsoda.

Bár mindegy. Valaki, aki volt annyira ostoba, hogy télidőben erre vette az útját. Biztosan eltévedt. Belecsúszhatott az árokba ott kint a műúton. Egy darabig kibírja vele, míg el nem megy.

A szörnyek csúfondárosan bámultak megcsonkított arcukból. Gonosz tekintetükkel az alvót fürkészték.

Klára nem örült a hivatlan vendégnek.



A rémálmok kitombolták magukat, és elszeleltek. Vége lett. János lassan nyitotta ki a szemeit a kellemes melegben. Ismeretlen szoba régies, magas végű ágyában ébredt. Kicsiny, jégvirágos ablakra látott, azon keresztül földöntúli fehér fény áramlott befelé. Kézze horgolt csipkefüggönyök lógtak két oldalán, piros szalaggal összekötve.

Kint csupasz ágak meredtek rezzenetlenül, beborítva vastagon hóval. Úgy látszik, már elállt a szél – gondolta, - de még mindig havazik.

Puha, vattacukorszerű csöndben feküdt. Kalács és sült tök illata keveredett a régi vályogházak enyhén dohos szagával.

Erőlködve felült. Meglepődött, milyen gyenge. Szédült. Feljajdult, mikor a kezére támaszkodott, aztán csodálkozva szemlélgette az eldeformálódott, bütykös ujjait és a furcsa valamit, ami a kézfeje volt valaha.

Valaki igazi, békebeli, csíkos huzatú tollas dunyhát borított rá. Alatta teljesen pucér volt. A fejről a bolyhos törülköző épp akkor csúszott le. Odanyúlt, hogy megigazítsa a haját, de véletlenül az érzékeny, égő füléhez ért. Erejét veszítve hanyatlott le a keze.

A szoba másik oldalán is hasonló, de bevetett, szőttessel letakart ágyat látott. Felette megfeketedett olajnyomat lógott, talán az utolsó vacsoráról. Sokfiókos komód terpeszkedett az ágy végénél, tetején egy cserépben kicsiny fenyőfa, feldíszítve piros bogyókkal, apró almákkal, szalmadíszekkel. Mellette kétajtós, festett szekrény uralta a sarkot.

A másik falon a két ablak közti képről a Madonna, gyermekkel ölében, mosolygott rá titokzatosan. Erről ismét eszébe jutott az anyja. Ablakok alatt sötétre érett, faragott pad terpeszkedett, előtte vaskos, fiókos, ácsolt asztal, mintázott támlájú székekkel. Az ágyak deszkáját is dús faragásokkal borította a hajdani asztalosmester. A fehérre festett hajópadlót csíkos rongyszőnyegek borították.

Mint egy múzeumban – csodálkozott meglepődve. Nem hitte volna, hogy ilyen még létezik.

Az ajtó mellett természetes kemence árasztotta magából a forróságot. A közelében faragott, festett tálas. A színes mázas edények között is, a kemence tetején és a szőnyeggel takart padkán agyagszörnyek száradtak. Ellenségesen figyelték torz testükkel, deformált fejükkel, szétvert arcukkal.

János beleborzongott a látványukba.

Szeretett volna felkelni az ágyból, de a teste nem engedelmeskedett. Olyan gyenge volt, mint amikor régen tüdőgyulladásból lábadozott. A fejét felfújó léggömbnek érezte, de mégis ólomnehéznek.

Felszisszent, mikor a keze a meleg testéhez ért. Jeges hideg áradt belőle. Kitakarta a lábát, és találgatni kezdte, miért van a lábfeje bebugyolálva. Épp a fehér vásznat piszkálgatta, mikor egy hang keményen rászólt:

– Azt hagyja békén!

Magára rántotta a takarót. Az ajtóban magas nő állt, kopott nadrágban, elnyúlt, kötött pulóverben. Sötétszőke kontyán megcsillant a fény.

– Feküdjön vissza!

A hímzett, fehér párnáról figyelte, ahogy bejött, mellé lépett, és kezét a homlokára tette. Tenyerének érintését érdesnek érezte. Kemény fizikai munkát végez – állapította meg János.

– Szerencséje, hogy nem lázasodott be. Egész éjjel jajgatott, egyik ájulásból a másikba zuhant. Örülhet, ha megússza tüdőgyulladás nélkül.

– Hol vagyok?

– Egy tanyán. Ahová igyekezett.

János megpróbált emlékezni. Nehezen ment. Rémllett, hogy kint bukdácsolt a viharban, elfáradt, és ereje végéhez érve ledőlt a hóba. Elaludt. Alighanem megfagyott volna, ha valaki nem veszi észre.

– Maga hozott be?

Az asszony bólintott.

– Azt hiszem, megmentette az életemet.

Az asszony ismét bólintott, és kiment. Edényekkel csörgött, majd egy gőzölgő tányérral tért vissza. Letette az asztalra.

– Segítek felülni. Ennie kell.

János nem érzett éhséget. Előző nap se ebédelt, eszébe se jutott, talán ezért hagyta el az ereje. De nem akarta visszautasítani. Nyúlt a kanál után, de rájött, nem tudja megfogni.

Az asszony etette. Kanalanként merte a szájába az illatos tyúkhúslevest.

Jól esett az erőtlennek. Minden falattal, minden csepp lével új erő költözött belé, de el is álmosította. Mikor elfogyott, lecsúszott a párnáról, s észre se vette, már aludt.



Néhány óra múlva ismét a háziasszonyt nézegette, amint az tesz-vesz a szobában. Mogorva, zárkózott, haragos – állapította meg róla. Szeme karikás a fáradtságtól, apró ráncok pókhálózzák az arcát. Nem szép. Ám van benne valami furcsán ismerős. A tartása, a mozdulatai talán? Nem úgy jár, mint egy parasztasszony.

– Mi történt a lábammal? Lefagyott?

Félt nagyon a választól.

– Nem. Megússza néhány fagydaganattal. De olyan érzékeny a bőre, hogy a takaró érintését se viselné el.

– Egyedül hozott be?

Igazából arra volt kíváncsi, ki lakik még itt, kinek az ágát bitorolja. Nem hitte, hogy a gyengének látszó teremtes egyedül be bírta cipelni. Ő maga szép szál ember volt, közel száz kiló, és ott kint magatehetetlen.

– Nem. Bundás segített.

– Ki az a Bundás?

– A kutyám. Alighanem megszabta kissé a drága angol kabátját.

János elképedt. Itt a világ végén valaki tudja, hol vette a kabátját?

– Ki maga?

– Ezt én kérdezhetném.

– Egyedül él itt?

– Ne kíváncsiskodjon! Kér levest?

– Hol vannak a ruháim? Ki kellene mennem.

– Az nem fog menni. Lábra se tud állni. A ruhái meg száradnak.

Klára előkapta az ágy alól a kék zománcos edényt.

– Itt a bili. Oldja meg!

János elképedve nézte.

– Segítsek?

A csúfondáros hangtól felébredt benne a büszkeség. Vissza akart vágni, de már nem volt kinek. Csak azért is lelógatta a lábát, de mikor

a talpa a szőnyeghez ért, keservesen felszisszent. Nehezen ment, de végül megoldotta. Még egy guriga papírt is talált az ágy mellé húzott széken. Zavarban volt. Nem tudta, mit kezdjen a párolgó kupaccal, leterítette hát papírral.

A kuncogás csak fokozta a kínjait.

– Megmosdik vagy megmosdassam? – tette le a vendéglátója egy hokedlire a fehér zománcú, kék peremű, hatalmas mosdótálat. Térült, fordult, és meleg vizet öntött bele.

– Köszönöm, majd inkább én.

– Most meg mit szégyenkezik? Láttam már férfit. Igaz, maga az este kissé kékesebbnek tűnt, mint ami az emlékeimben él – gonoszkodott.

– De legyen, ahogy óhajtja! Itt a rongy, a szappan, csak törölgesse végig magát!

Az éjjelivel a kezében büszkén kivonult.

János ügyetlenkedett. Merev ujjainak szörnyen forró volt a víz, a hasának hideg. Lehet, hogy lázas lesz? Bajlódott a vizes ruhával, a törülközővel, de egyszer mégis végzett. Jólesően tisztának érezte magát. Kimerülten dőlt hanyatt.

Feküdt az ágyban, bámulta a gerendákat. Hallgatta a kinti neszeket: lánc csikorgását az udvaron, vízcsobogást, fémes súrlódásokat az ajtón túl a kövezeten, edénycsörömpölést. Ott lehet a konyha – találgatta. Aztán hólapát koppant a fagyos földön, vesszőseprű surrogott.

Megállás nélkül esett a hó. Az autó már mélyen alatta lehet. A telefont ugyan zsebre tette, de bizonyára kiesett, mikor a hóban küzdött. Nem látott vonalas készüléket, se rádiót, se televíziót. Itt fekszik a világ végén, elzárva a civilizációtól, reménye sincs, hogy hírt adjon magáról. Holnap szilveszter napja, aztán újév. Lehet, hogy itt köszönt rá?

Nem zavarta annyira a gondolat, mint szeretne volna.

Az asszony ruhákkal a karján jött be.

– A gatyája száraz. Pizsamám nincs. Itt egy póló, ez a legnagyobb, talán magára megy.

Segített neki felöltözni. A méret éppen jó volt. János áldotta a szerencséjét, ha egy aprónép menti meg, most maradna továbbra is meztelen.

Aztán egy tálcán behozta neki az ebédet. Levest és almáskalácsot. János megkóstolta, de még nem éhezett meg. Nem érezte az ízeket.

– Köszönöm. Hogyan szólíthatom?

– Klárának.

Klára. Klára. Milyen érdekes, hogy épp Klára! A manöken is Klára volt.

De már ismét aludt.

Tompa puffanások ébresztették. Valaki kint fát hasogatott. János az ablakon keresztül figyelte, hogyan változnak a kinti fények. Szépen lassan, észrevétlenül veszték el. Egyszer csak sötét lett, de a fehér derengés megmaradt. Szakadt a hó. A városban még sosem figyelte meg, milyen, mikor esik. Most ráért. Otthon csak bosszankodott a fekete latyak miatt, ami lett belőle. Beborította az utcákat, bepiszkolta a cipőjét, az autóját.

Ekkora fehérséget eddig el se tudott képzelni. Talán gyerekkorában látott ilyet. De nem! Még akkor se. Nem emlékezett hasonlóra. Most először nem rohant valahová, üzleti megbeszélésre, randevúra, vagy csak úgy, megszokásból.

Élvezte.

Jó ez a semmittevés! Mosolygott is a sötétben. Határtalan nyugalom szállta meg. Nem fájt semmije. A szívébe béke költözött.



Éles villanyfény hunyorgatta a beteget, mikor újból felébredt. Klára az asztalra terített, összehajtogatott lepedőfele tetején vasalt. Villanyvasalóval, és alighanem egy férfiinget. Ráismert a sajátjára. A zakója és nadrágja vállfán lógott a szekrény ajtajára akasztva. Pólója, pulóvere összehajtogatva pihent egy széken.

Kedvtelve nézegette a gondos, precíz mozdulatokat. Az asszony észrevette.

– Hogy érzi magát?

– Köszönöm, jól vagyok. Ki maga?

– Klára vagyok. Legyen ennyi elég.

Jánosnak szöget ütött a fejében a név. Klára. Lehet, hogy az a Klára? Nem, az túl szép lenne! Ő itt nem is hasonlít az elkényeztetett szépségre, akit régről ismert. Egyszerű tanyasi asszony, nem lehet más. Már képzelődik is.

– Egyedül él itt?

– Most mit csodálkozik? Nem hallott még ilyet?

Vállfára tette az inget is, és a másik ajtószárnyra akasztotta. Kiment az ajtón, és egy kancsó teával és bögrével tért vissza.

– Gyógytea. Innia kell. Éhes?

János megrázta a fejét. Klára ennek ellenére egy tányért is eléje tett. Hús, krumpli, zöldségek. János megkóstolta, de nem tudta lenyelni a

falatot. Szomjazott. Mohón ivott, de még most se ment egyedül a bögre felemelése. Rosszul érezte magát, de nem akarta elárulni.

– Mit keresett errefelé ilyen ítéletidőben?

A nyers kérdés támadásnak hangzott. Mennyit mondjon el? Hallgatott, fontolgtatott.

– Ha nem akar, ne válaszoljon! Mindenkinek lehetnek titkai.

– Nem titok. Le akartam rövidíteni az utat. Elkapott a hóvihar, az autóm meg belecsúszott az árokba.

– Akkor a legjobban tette, hogy elindult ide. Az autót majd megtalálja tavasszal a hóolvadás után – ugratta.

De János komolyan vette, és elképedt:

– Csak jönnek erre hókotrók?

– Én ugyan még egyet se láttam!

– Mióta él itt?

– Elég régóta.

Öt éve? – akarta kérdezni János, de látta, hogy a bizalmatlanság páncélján nem tud áttörni. A nő arc kifejezése újból zárkózott, elutasító lett.

Előbb vagy utóbb, de keresni kezdik. Az üzlet nem mehet nélküle. A szállodából se jelentkezett ki. Szilveszterkor várják a barátai. Legkésőbb január közepén egy fontos megbeszélésen kell lennie, nincs tovább szabadság. Próbált reménykedni, de nem nagyon sikerült.

Nagyon elcsüggedt képet vághatott, mert az asszony megsajnálta:

– Történtek már csodák!

János fintorgott. Soha nem hitt csodákban, csak a maga erejében bízott. S most éppen az hagyta cserben.

– Még nem mondta meg, hogy mi a neve.

– Nem? Bocsánat. János. Nagy János.

Klárával körbefordult a szoba. Úgy elsápadt, hogy le kellett ülnie. Nem hitt a fülének.

– Hogy mondta?

– Nagy János. Amerikában Sikeres Johnnak neveznek. Mi történt? Rosszul van?

Klára percekig nem tudott megszólalni. Ez a név kísértette éjjelét, nappalát, s most idevetődött valaki, akit ugyanígy hívnak. Istenem, miért büntetsz még mindig?

– A neve...

– Valami baj van a nevémmel?

– Nem, semmi. A neve emlékeztet valakire. – Nem akart erről beszélni egy idegennek. De hirtelen nagyon kíváncsi lett a hivatlan vendégre.

– Maga amerikai? Miért jött Magyarországra?

– Magyar vagyok. Keresek valakit.

– Miért?

János az asszonyt figyelte. Megváltozott, mióta megmondta neki, hogy hívják. Eddig csak zárkózott volt, most ellenséges lett. Mint egy vizsgálóbíró. Éles hangon faggatja. Kint több a melegség, mint most benne.

– Nos, szeretnék jóvátenni valamit – mondta ki végül nagyot sóhajtva. Nem tudta eldönteni, beavassa-e titkába a nőt. Kezdte idegesíteni a faggatózás. Zúgott a feje, és ájulás környékezte.

Klára tudni akarta, ez az ember szedte-e el a pénzét. Hogy ő szelelt-e el vele Amerikába. Hogy öt éven át őt átkozta-e minden percben.

– Mióta él kint?

– Öt éve.

Ő az! Biztosan érzi! Meg kellett kapaszkodnia az asztal szélébe, hogy ne szédüljön le a székről. Az ujjai belefehéredtek, úgy szorította a falapot.

– Előtte Pesten élt. Miért ment ki?

– Honnan tudja? Igen. Budapesten vezettem egy vállalkozást.

– Tőzsdézett.

– Tőzsdéztem. Hívott ki a nagybátyám. Gondoltam, szerencsét próbálok. Ott nagyobb lehetőségek vártak rám.

– Az én pénzemmel – motyogta maga elé Klára.

Támolyogva felállt. Úgy érezte, ha bent marad, megfullad.

Vagy megfojtja a vendégét.

Imbolyogva kiment a szobából.



– Apjuk, hívd fel a szállodát!

– Ugyan minek?

– Jánossal akarok beszélni. Hiába hívom azon a hordozható vacakon, nem veszi fel.

– Buta vagy asszony! A repülőn ül. Ott nem lehet ám telefonálni!

Az idős nő reszkető ujaival nyomogatta a vezetékes telefon gombjait. Akadozó hangon érdeklődött, majd hosszan hallgatott. Elfehéredett, és összecsukló lábakkal elterült az előszoba szőnyegén.



Klára a konyhában tett-vett. Megpiszkálta a tüzet, edényekkel csörömpölt. Húzta az időt. Zaklatott volt, egyedül kellett maradnia.

Reszketett minden porcikája, mintha őt is láz emésztene.

Istenem! Amire annyira vártam, most beteljesült – gondolta. De nem volt tőle boldog. Csak ült a hokedlin öregesen, magába roskadva, ölébe ejtett kézzel, nézett maga elé, és fogalma se volt, mit tegyen.

Ujjongani, de legalábbis üvölteni szeretett volna, de még egy sóhaj se szakadt ki belőle.

Bent János érzékelte, hogy valami nagyon súlyos dolog történt. Megfagyott a levegő körülöttük. A nőből olyan erős indulathullámok törtek elő, hogy valósággal megbénították. Nem tudott moccanni. Így nézte végig az ápolója átváltozását és a kimenekülését.

Mi rosszat mondott?

Az agya nem akart működni. nem tudott rendesen gondolkodni. Összezavarodott.

Uramisten! Ő az. Klára. Akit keres. Az én pénzemmel – mondta neki az imént. Azt hitte, nem hallja, de a láz a hallásán nem rontott. Mindent megmagyarázna, ha ő lenne. Nagyon megváltozott, nem csoda, hogy nem ismerte meg.

A szoba forgott. Az agyában egy fogaskerék csikorgott, majd zakatolni kezdett. Rosszul volt.

Ezt nem akarta. Nagyobb a baj, mint gondolta.

Micsoda keserű fintora az életnek, hogy épp az mentette meg a fagyhaláltól, akinek tönkretette az életét!

Harangok zúgtak az agyában. Pokolbéli lángok égették. Kiszáradt a szája, nyelni alig tudott. Kínkeservesen ivott néhány kortyot, majd visszazuhan a párnára.

Hogyan tudná kárpótolni? Sejtette, nincs akkora vagyona, amivel tudná. A vétkére sincs bocsánat.

Szánta bűnös önmagát, az asszony szerencsétlen életét, a kegyetlen világot, mely becstelenségre kényszeríti a gyengét, a saját tehetetlen kiszolgáltatottságát.

Amit még életében soha nem tett, elkezdett könnyezni. Megviselt idegrendszere kezdte feladni. A párnába fúrta a fejét, és rövidesen már zokogott.

Szerencsére nem láthatta az ajtóban álló nő feléje irányuló gyilkos tekintetét.

Legközelebb már a széken üldögélő Klárára esett a pillantása, aki komor tekintettel nézett rá.

– Ugye... maga volt manöken... akkor... Pesten... nem adtam vissza a pénzét...

Nehezen tudott beszélni. Összetapadt a szája, keresgélte a szavakat. Inni kapott.

– Miért tette?

Halkan, súlyosan koppantak a szavak. Volt rá magyarázata, de mindent hazugnak és hiábavalónak érzett ebben a pillanatban. Inkább nem mondott semmit.

– Látom, nem válaszol. Biztosan nem gondolta, hogy éppen hozzám veti a vak véletlen.

– Téved. Maga miatt jöttem vissza. Hetek óta keresem. Bocsánatát akarom kérni. Vissza fogom adni a pénzét.

– Maga... aljas... hazug...

Klára nem hitt neki. Túl régóta dédelgette az engesztelhetetlen gyűlöletet magában, nem akarta ilyen könnyen elengedni.

– Higgyen nekem! Feljön velem Pestre, visszavásárolom magának a butikot. Kárpótlást is fizetek.

Szánni kezdte a férfit. Micsoda otrombaság! Ez itt azt hiszi, pénzzel minden jóvá tehető? Hogy pénzen majd tud jó lelkiismeretet venni magának? Évekig eszébe se jutott, most miért?

– Ne strapálja magát – mondta csendesen. – Nekem itt jó.

János ezt nem értette.

– Mi lehet itt jó? Egy nagyvárosi, kényelmes élethez szokott sikeres nőnek mi tetszhet ebben az itteni életben? Nem mondja komolyan!

– Nem értheti. – Felbőszítette az okoskodás. Ennek az elkényeztetett ficsúrnak fogalma sincs, milyen az igazi élet! Kerekeket kapott a feneke alá, gurították világléletemben, hogy még mennie se kelljen!

– Magyarázza meg! Időm van bőven!

Klára elképedt. Ez a nyikhaj most őt próbálgatja? Hálni jár belé a lélek, de mégis őt kószolgatja?

– Na, ide figyeljen! – Nagyon halkán, de kőkeményen koppantak a szavai. – Magának én nem magyarázok el semmit! Magának fogalma sincs arról, mit tett velem! Becstelenségére nincs mentség. Nem voltam annyira gazdag, mint hitték rólam. Maga mindenemet elvette! Az életemet, a hitemet rombolta szét! A férjem elhagyott, de talán ez az egyetlen jó, úgysem szeretett, csak a pénzemet. Senki és semmi lettem, akire a kutyának sincs szüksége! Maga ezt nem értheti. Maga csalt, hogy a szerencséje ne pártoljon el! Itt a pusztán nem lehet sumákolni, csalni, mellébeszélni! Itt kemény, de igazságos törvények uralkodnak. Én már megszenvedtem a magam igazáért. De maga is meg fog! Ezt ne feledje!

Szikrákat vetett a szeme.

János a bosszúállás istennőjének látta. Félt tőle. Tudta, hogy igaza van.

– Épüljön fel és menjen el innen! Jó messzire! Felejtse el ezt a helyet, felejtse el engem is!

Önuralma utolsó maradványát összeszedve becsukta maga mögött a szoba ajtaját. Látni se akarta azt az embert. Őt ugyan nem érdekli, mi lesz vele! Háborgott a lelke.

Megakadt a szeme a konyhaasztal feletti falvédőn. Még a nagyanyja hímezte. „Hol hit, ott szeretet, hol szeretet, ott béke”.

Gúnyosan elmosolyodott.



A szörnyek kárörvendve visszavigyorogtak. Klára szeme előtt életre keltek, és őt nevelték. Mekkora balek vagyok még most is! Behúzó a házba, pátyolgom, és ő néhány papírdarabbal le akar rendezni? Az átkozott!

Legyen átkozott!

Azt akarom, hogy fizessen meg a galádságáért!

Szeretett volna sírni, megkönnyebbülni, szabadulni a lelkére telepedő tehertől, de nem tudott. Már elsírta az összes könnyét. A tehetetlen düh feszítette.

Kezébe akadt az asztalon heverő nagykés. Nemrég még kenyeret szelt vele. Most marokra fogta, és magasba lendítve teljes erejével az asztallapba vágta.

Ettől kissé lecsillapodott. De körülötte a gnómok szeme izzott, és őt tüzelték. Kihúzta a kést, és a keze ügyében lévő puha rögbe döfte. Majd újból, és újból az egyik szörnyszülött még nedves agyaghasába, agyagszívébe, lábába, kezébe szúrta.

Magából kikelve, magáról elfeledkezve csapott le és kaszabolt. Minden indulatát, ördögi vágyát belesűrítette a mozdulataiba.

A vesztét kívánta a benti embernek.

Végül kiürülve, lecsendesülve az egyetlen, kopott hokedlire rogyott.

Bámult a semmibe vakon.

Micsoda igazságtalanság a sorstól, hogy az ellenségemet bízta a gondjaimra! De majd teszek róla, hogy ettől ne legyen túl boldog – gondolta.

Majd ült tompán, gondolattalanul, sokáig.

Addig, míg a görnyedéstől meg nem fájdult a háta.

Nagyanyja falvédőjének rózsái kókadtan lógtak. Klára szívében nem létezett béke, csak a nagy zűrzavar. Elhatározta, megteszi a kötelességét. Ha már így alakult. Egyszer majd csak idevetődik valaki, és elviszi innen a hívatlan látogatót.

Már gyűlölni se tudott. Nem maradt helye a szívében semmiféle érzelemnek. Jéggé fagyott. Megdermedt, mint késői pillangó a tél csókjától.

Mereven, gépiesen kihozta a kamrából a leves maradékát, feltette melegedni. Ő maga nem érzett éhséget, mindig keveset evett, de annak a szerencsétlennek ennie kell.

Bevitte neki az ételt.

Az ember sápadtan, lecsukott szemmel feküdt. Mozdulatlanul, mint egy halott.

Neki se lehet könnyű. Váratlanul jött a gondolat, meg is hökkentette, és vele valami halvány részvétféle.

– Hoztam vacsorát.

Először azt hitte, nem is hallja őt. De lassan kinyitotta a szemét, tekintete réveteg volt, és furcsán csillogó. Állán kéklett a borosta.

– Köszönöm, nem kérek.

– Ne butáskodjon! – Szándékosan durván szólt rá. – Ennie kell!

Segített neki felülni. Beleerőltetett a szófogadóan kinyíló szájába néhány falatot. A beteg nehézkesen nyelte, rágta, de aztán csak rázta a fejét.

– Nincs étvágyam.

Váratlanul az asszony kanalat tartó kezéhez nyúlt, magához húzta, és megcsókolta.

– Köszönöm.

Klára megrettent az érintésétől. A csók égette a kézfejét. A férfi homlokához nyúlt.

– Szent ég, maga lázas!

A komódból törülközőket szedett elő. Megnedvesített kettőt.

– Húzza fel a pólót!

A nedvessel körbetekerte a forró testét, a szárazzal beburkolta. A másikat a homlokára borította.

A tálason, a komódban keresgélt, majd egy mázas csuporban meg is találta. Bögre vízzel oda is vitte az ágyhoz.

– Imádkozzon, hogy segítsen! Csak ez az egyetlen szem lázcsillapító van a háznál. Főzök teát.

Mire visszatért, János összegömbölyödve feküdt a dunyha alatt. Hideg rázta az elgyötört testét.

Hasában, szívében, tüdejében, karjaiban, lábaiban kés szurkálta, forgott a csontjaiban, zsigereiben. Tépte, gyilkolta, nem adott kegyelmet az elkárhozottak.

Klára hidegen nézte:

– Legyen, aminek lennie kell! Érezd a poklot! – gondolta részvéttelenül. – Van isten!



– Mit csinálsz? Gyere lefeküdni!

Az idős nő a Mária-szobor előtt térdelt, kezében rózsafüzér. Imádkozott. Meg se hallotta a férjét.

Nagyon nagy bajban van a fia. A szállodában nem tudnak róla, ki se jelentkezett. Eltűnt.

– Mária, segíts!

Lázás önkívületben mormolta a Miatyánkot és az Üdvöz Légy Máriát.



Klára eltompult érzékekkel ült a széken. Láta, hogyan kínlódik az ágyban fekvő, de a szívét nem érintette meg. Elhatározta magát. Védekezett. Nem az ő ügye.

Nézte, és bosszankodott, hogy épp nála történik. Minek jött ide? Az ő baja! Megvolt eddig nélküle! Eszébe se jutott, hogy talán éppen a szomjazó bosszúvágya hívta ide a tengerentúlról.

Aztán mégis felállt, odament, kicserélte frissre a vizes ruhákat.

Nem ápolónő és gyógyszere sincs! Kit hívjon ide ilyenkor? Nem a városban vannak. Mit kezdjen vele?

A láz feljebb szökött. A férfi alig volt magánál, nyöszörgött, vacogott a foga. Később elmúlt a hidegrázás, de akkor csapkodni kezdett, dobálta magát és összefüggéstelenül motyogott. Arca vöröslött a belső hőtől.

Klára gépiesen tette a dolgát. Kötelességtudatból, lélektelenül. A beteg állapota rosszabbodott, már ötpercenként kellett cserélni a borogatásokat. Tett újakat a bokáira is. Küzdött a láz ellen.

Küzdött ellensége életéért.

Nem is gondolt erre.

Valamikor éjfél tájt néhány pillanatra úgy tűnt, megnyerték a csatát. Ők ketten. János elcsendesedett. Arca pirossága halványodott, egyenletesebben szedte a levegőt. Elaludt.

Klára kilépett a ház elé, és mélyeket lélegzett a jeges levegőből. Elfáradt, szeretett volna ő is aludni. Elállt a hóesés. az égen felszikráztak a csillagok, kísértetiesen világított a hold. Keményen fagyott. Az ablakokat vastagon jégvirágok borították.

Mikor bement, a férfi halkan vizet kért. De néhány korty és rövid szünet után ismét félrebeszél. Korai volt megkönnyebbülni. Az eddigi kínlódások csak előjátékai voltak az újabbaknak.

A borogatások egy szempillantás alatt átforrósodtak, cserélgette őket megállás nélkül. A fülledt levegőben Klára homlokán izzadság gyöngyözött a nagy igyekezettől. Ösztönösen letörölte a ruhája ujjával, de nem is tudott róla.

Görcsös rángatózások követték egymást, s mikor pillanatra szüneteltek, s már hihette, talán ez volt az utolsó, és megnyugszik végre, jött az újabb, a még félelmetesebb. Egyre hevesebben szenvedett a szerencsétlen. Zihált, levegőért kapkodott.

Lázálmában az ő nevét emlegette. Néhány szó, mi kivehető volt az összefüggéstelen szóhalmazból, mint bűn, és bocsánat, neki szóltak. Hozzá könyörgött a poklok poklából.

Néhány óra múlva már nem bírta tovább hallgatni. Kívánta neki a rosszat, de ez már embertelennek tűnt. Már ő is szenvedett tőle. Már neki is fájt.

Elfáradt elméje elhitette vele, hogy ő volt az, aki a szenvedést a férfira hozta. Az ő esztelen kívánsága miatt lett mindez! Ez rettenetes! Nem tudta, mit kért, mikor a büntetését kívánta!

Kiment a konyhába, nem tudta tovább nézni a lázban égő emberi roncsot. Megtehetné, hogy nem törődik tovább vele, hogy a sorsára bízza, gondolta. De már nem tudott így cselekedni. A kettőjük élete ezen a ponton összekapcsolódott. Felelős lett érte. A Magasban Lakó rábízta ennek az embernek az életét, és egy ember azt nem veheti el. Ő mégsem az isten!

Szégyellte magát a régi gondolataiért. Bántotta a tehetetlensége. Nem tudta, mit tehetne még érte. Nem akarta, hogy egy ember halála száradjon a lelkén.

Sétálgatott a kicsiny helyen, mint ketrecbe zárt rab, és lassan meggyőződésévé vált, hogy a hibát ő követte el, neki is kell jóvá tennie. Engesztelhetetlen gyűlöletével megidézte az ártó démonokat, azok hozták a romlást a férfi testére.

Fuldoklott a magára rakott jégpáncél alatt. Kétségbeesetten kereste önmagában a nagyon-nagyon mélyre száműzött jobbik énjét. Hinni kezdte, hogy csak a jószág tudja megmenteni ott bent a nagybeteg embert.

Nem találta meg magában. Elveszett a jó belőle az évek alatt.

A legsötétebb pillanatában a könyöke véletlenül hozzáért a tűzhely peremén száradó agyagszörnyhöz. Az leesett, széléről levált egy darab, de hihetetlen mód egyben maradt. Klára felvette a kőről, és akkor rájött, mit kell tennie.

Teljes erővel földhöz vágta. A bizonyosság erejével nyilallt belé a felismerés, hogy ezek a szobrok minden baj okozói. Végig se gondolta, mikor életre hívta a szörnysereget, hogy vudu babákat gyárt.

Fogta egymás után őket, és iszonyatos dühvel egyenként a kemény kőhöz csapkodta a démoni figurákat. Ízzé-porrá zúzta őket.

Minden szétaprított darabbal a benne élő sötétség újabb szelete foszlott szét, és tért vissza belé az elveszített bizakodás. Fahasábot fogott, azzal csépelte tovább a rögöket. Kihozta a szobából is mindahányat – oda se pillantva az ágyra – és semmisítette meg a szobrocskákat egymás után.

Mikor elfogyott a szusz a tüdejéből, lerogyott a romhalmaz mellé. Pihegett. Megkönnyebbült. Majd, mint aki jól végezte a dolgát, seprűt fogott, komótosan összeseperte a törmeléket, és egy üres vödörbe lapátolta.

Csak ekkor jutott eszébe a vendége.



– Anyjuk, mit csinálsz itt a szőnyegen? Gyere az ágyba, ne itt feküdj!

Az asszony kábán felnézett az urára. Mosolygott. Feje körül földöntúli fény ragyogott.

– Megmenekült a fiunk!

– Bolond beszéd, asszony! Aludjunk!



Klára az első pillanatban azt hitte, meghalt, olyan csendesen feküdt az ágyon. Félve ment közelebb.

A nedves rongy lecsúszott János homlokáról, a haja csatakosan meredezett. A homlokán óriási verejtékcseppek ültek.

Izzad? Hitetlenkedve az arcához ért. Hűvöset tapintott. Nem akarta hinni. Felhajtotta a takarót, lebontotta a mellkasáról a törülközőt, bokáiról is a borogatást, és szárazra törölte a testét. De néhány pillanat múlva már újból izzadságban úszott. Betakargatta. Ájultan aludt, észre se vette a mozgatást.

Erős a szervezete, legyőzte az átfázást, már gyógyul – ujjongott magában. Sikerült! Hál' istennek! Megkönnyebbülten leült, és ismét csak nézte, sokáig, ahogyan moccanás nélkül, megnyugodva pihen.

Észre se vette, mikor indultak el szeméből az első könnycseppek. Arra figyelt csak fel, mikor már patakokban csorgott végig az arcán. Az őszinte öröm könnyei törtek elő égő szemeiből. A fáradtság, a kialvatlanság szúrta, égette a szemhéját, ő mégis hihetetlenül boldog volt.

Ekkor bocsájtott meg a férfinak mindent, amit valaha ellene vétett. Elengedte a régi sérelmét, és az a múltó éjszakával örökre eltávozott. A könnyed, lebegő érzés maradt utána, és annak a biztos tudata, hogy valami gyönyörűséges jött el.

A csillogó könnyfátylon keresztül földöntúlian szépnak látta a sápadt, beesett, borostás arcot. Akkor, váratlanul, tudatosult benne, hogy János vonzó férfi.

Leemelte róla az átázott takarót, és a kemence oldalához tette száradni. A párnát is. Lehámozta róla az izzadt pólót, szárazat adott rá, kihúzta alóla a lepedőt, újat terített az ágyra, és saját párnáját, dunyháját adta neki.

Az alvó még ekkor se eszmélt fel.

Klára vigyázta az álmát a szoba túlsó feléről.

Keleten derengeni kezdett az ég alja. Ült az ágya szélén, majd lassan oldalra dőlt, cipőstől, ruhástól, és letaglózta a kimerültség.



Jánost az éhség ébresztette. Nap fénye aranyozta be a szobát. Gyenge volt, de az ágya tiszta, és felkelni szeretett volna, szaladni. Valaki átöltöztette. A takaró is más. Nőillatú.

Nézte a mélyen alvó asszonyt, és hálát érzett iránta. Mellette virrasztott az éjszaka, emlékezett a hűsítő érintésekre a tűzködön keresztül. Ápolta. Az anyján kívül nem akadt még senki, aki ezt megtette volna érte.

Figyelte a feléje fordított, kissé felpuffadt arcot. Fáradtnak, de mégis valahogyan másnak látszott. Valami megváltozott. Szája mellől eltűntek a keserű ráncok, kontya szétszilálódva bomlott szét, haja lecsúszott, beterítette a vállát.

Milyen szép! Sosem látott szebbet. Még picit mosolygott is. Szépet álmodhatott. Nem a régi, megkeseredett Klára, valaki más feküdt ott. Egy boldog asszony.

Nem értette, mi történt.

Mikor az alvó megmoccan és ébredezni kezdett, János gyorsan lecsukta a szemét, nehogy észrevegye, hogy megleste. Hallgatta, ahogy megnyikordult az öreg ágy, csusszant a szék, nyikorgott a padló az óvatos léptek alatt, az ajtó halkán nyílt és csukódott. Csikorgott a tűzhelyajtó, majd rövidesen pattogni kezdett a tűz. Fülelte, amint kint a havat söpri.

Végtelenül hosszúnak találta az időt. Szerette volna, ha már bejön, szerette volna ismét látni, hallani a hangját, amint hozzá beszél. Nem baj, ha keményen, ha parancsolgat, ha leszidja, ha szigorú vele, csak szóljon hozzá!

Sült tojás illata szivárgott be a szobába. A gyomra hatalmasat mordult rá válaszként. Felült, úgy leste az ajtót.

Klára tálcát egyensúlyozva jött be, és igencsak meglepődött, hogy ülve találja.

– Nahát! Felébredt? Hogy van?

– Farkaséhesen.

Büszkén jelentette be, mint világgraszoló eseményt. Klára elmosolyodott.

– Reméltem, hogy így lesz. Magának hoztam.

Bögrében tea gőzölgött, nagy tányér rántotta mellett malomkeréknyi házikenyér.

– Megetessem?

– Ne, majd én! Megpróbálom.

– Ahogy gondolja – vont a vállát Klára. Indult kifelé.

– Annyira szép ma – szólt utána csendesen János.

Klára lába megállt a levegőben.

Meghökkenve nézett vissza.

– Kérem, maradjon!

Olyan megindító reménykedés csendült ki a hangjából, hogy Klára gondolkodás nélkül visszafordult és leült. Onnan figyelte, amint a férfi ügyetlenül bár, de jó étvággal fogyaszt el mindent.

Vitte volna ki a tálcát, de János lefogta a kezét.

– Ne! Kérem, ne menjen még ki!

Klára visszaült, és kíváncsian várta, mit fog hallani. De egy darabig csak szótlanul bámulták egymást.

János agyában tolongtak a gondolatok, annyi mindent akart elmondani, hogy végül egyetlen épkézláb mondat se jött a nyelvére. Olyan sutának és szerencsétlennek érezte magát, mint utoljára kamasz korában. Végül kinyögte:

– Szép. Nagyon szép ma.

– Kérem, ne udvaroljon! Ugyanolyan vagyok, mint tegnap.

– Nem. Egészen más lett. Sosem tudom eléggé megköszönni, amit értem tett. Már nem élnék.

Klára zavarba jött, és bár nem tudott róla, de el is pirult. Most kivételesen jól esett a köszönő szó.

– Nincs mit megköszönni. Ezt kellett tennem.

Titokban a szörnyek hült helyét fürkészte a tálas üresen maradt részein. Jól tette, megszabadult tőlük. Egy kéz fogta meg az ujjait, és húzta magához.

– Klára, maga megbocsájtott nekem. Igaz?

Meglepődött, hogy tudja. Ennyire látszik rajta? Sokára jött ki a száján az őszinte szó, a mélyen dédelgetett friss titkot nehezen árulta el:

– Igen.

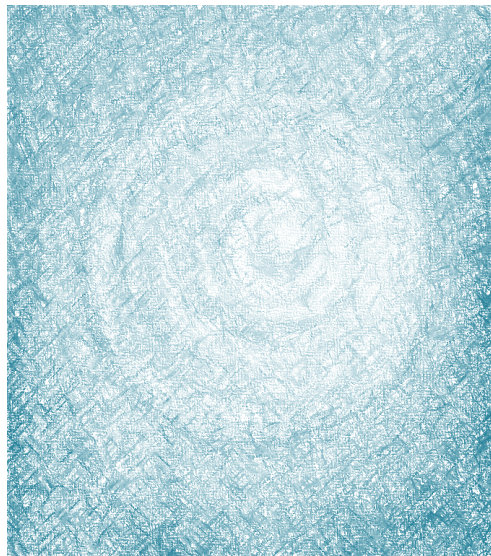
– Köszönöm!

A férfiarcon gyermeki öröm ragyogott fel. Szája szélesre húzódott, és felszabadultan nevetni kezdett.

Klára akaratlanul is vele mosolygott. Először félve, bátortalanul, rég elszokott már ettől, de aztán egyre bátrabban. Végül tiszta szívből, hangosan, boldogan kacagott.

Könnyük csordult, és csak hahotáztak sokáig, míg már maguk se tudták, minek örülnek annyira.

Az ablakon a jégvirágok olvadni kezdtek.



– Nem akarok még meggyógyulni – mondta végül János, és lustán végignyújtózott az ágyon.

– Nem akarok innen elmenni.

– Maradjon, ameddig akar – adta meg beleegyezően az engedélyt Klára.

Amekkora nyűgnek érezte az érkezését, most a gyors távozásának gondolata legalább akkora rémületet keltett benne. Bőven tudnak majd miről beszélgetni.

Nézték egymást, tekintetükben ígéret csillogott. Rövidesen újév, és ők ketten új életet kezdenek.

Délután megérkeztek a hókotrók. Érdeklődtek, itt van-e az ember, aki segítséget kért? Megtalálták az autóját, kiszabadították. Odaviszik, ha akarja.

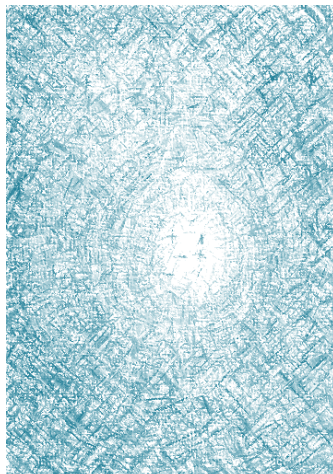
Nem, köszöni, de csak szóljanak az autókölcsönzőnek, majd ők elszállítják. Megadta a telefonszámot. Ja, és ha megtennék, hogy felhívják a szállodát is? Tartsák még a szobát, szüksége lesz rá.

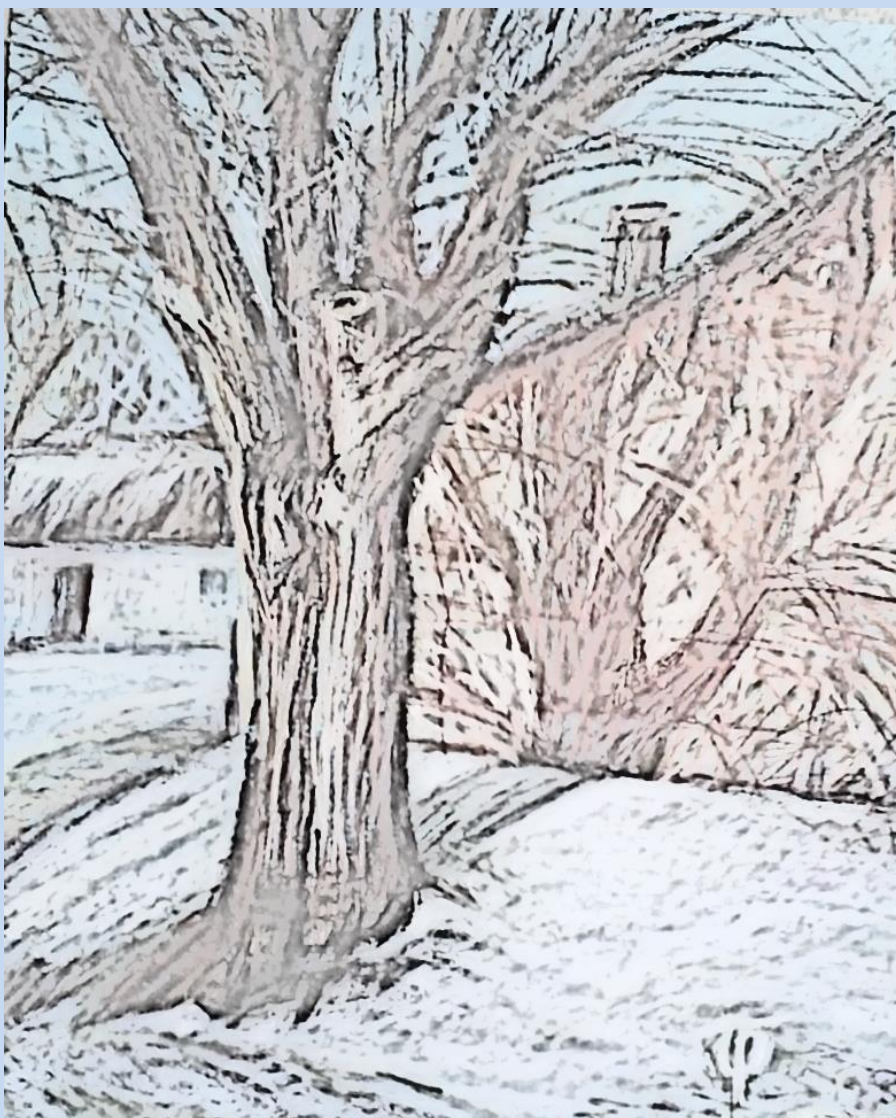
Bólogattak, szívesen, ha itt akar maradni még. Vagy inkább mentőt hívjanak? Nem ok nélkül feket ott az ágyban. Biztosan lefagyott a lába.

Mindketten olyan hevesen tiltakoztak, hárították el a segítséget, hogy a hómunkások összekacsintottak, és sietve továbbálltak.

– Azért egy hét múlva ismét benézünk – ígérték.

Szilveszter éjjelén két rózsás mintájú bögre koccant össze, pezsgő híján illatos házi forralt borral.





- Uram, köszönöm!
- Neked adtam az ellenséged. Mit tettél vele?
- Megbocsátottam neki.

Utószó

Avagy miért ír ilyen történetet az ember lánya?

Az ország a rendszerváltás utáni évek lázában égett, s az én életem egyik pillanatról a másikra bukfencet vetett. Ami eddig jó volt, az hirtelen rossz lett. Megváltoztak a játékszabályok, mert valaki önkényesen így látta jónak, és az ő szava volt a törvény. Nem akartam az illető elvárásai szerint játszani, de a megélhetésemet se akartam elveszíteni.

Még meg se szólaltam, már rosszat mondtam, a semmiért is támadás ért. Nem értettem, mi történik, magamat hibáztattam, elhittem, hogy alkalmatlan vagyok. Eljutottam a napi három szem nyugtatóig, és az idegösszeomlás határáig. Aztán már nem érdekelt semmi. Nem akartam megfelelni. Akkor végre békén hagyott, már nem voltam alkalmas alanya a játszadozásának.

De ádáz dühöt, haragot éreztem az ember iránt. A lelkem elégtételre, jóvátételre vágyott.

Akkoriban cikkeztek egy manökenről, aki nagyon gazdag lett, és hirtelen elveszített mindent, egy tóparti halászházban élt, és ami halat kifogott, azt ette.

Karácsony másnapján néztem az ablakon keresztül, amint a szikrázó napfény megcsillan az ereszről lelógó jégcsapokon. Abban a pillanatban láttam a történetet. Az ismeretlen nő tragédiája és az én bosszúvágyam összekapcsolódott, megszületett Klára személye, aki kimenekült a világból, amely kisemmizte.

Leültem az ócska írógép elé, és írtam. Az asztal minden sorváltásba beleremegett. Hátat fordítottam minden kötelezettségemnek. A családnak, a kisiskolás lányomnak, a főzésnek, a mosásnak, a takarításnak, alig ettem, csak írtam. A férjem naponta többször szó nélkül tette le elém a kávé.

A történetben meg akartam Jánost büntetni, istent akartam játszani. De mikor odáig jutottam, hogy belázasodott, és a tüdőgyulladásba orvosi segítség és gyógyszerek nélkül bele is halhatott volna, nem tudtam így vezetni a történet fonalát. Akkor a legteljesebb mértékben Klára voltam. Az ellenségem élete a kezembe került. Csak rajtam múlt, mi lesz a sorsa.

Rá kellett döbbernem, hogy nem úgy van, ahogy addig gondoltam. Ha én vagyok a felelős egy ember életéért, és csak azon múlik a jövője, hogy meg tudok-e neki bocsátani, akkor nincs választási lehetőségem.

Ha megkapom az életét, nem tudom elvenni.

Nem létezik más út, mint a megbocsátás.

A következő évben másfelé vitt az utam. Rövidesen rá kellett döbbernem, hogy amit életem legnagyobb tragédiájának hittem, az bizonyult a legnagyobb áldásnak. Az indított el bennem egy új világszemléletet.

De ehhez meg kellett írnom a Jégvirágokat 1995 karácsonya és szilvesztere közt.

Ylen Morisot

Ylen Morisot: Jégvirágok – kisregény
2017.
